

Lilac

กลายเป็น
หน้า
เทพ
ในเกม
สยอง
ขวัญ 12

我在无限
游戏里封神

หูอวี๋ล่าเจียว 壶鱼辣椒 เซียน
หม่มยารวี่ยน และ เหม่บู๋ แป๊ะ

Carry วาถ

กลายเป็น
ตำนาน
เทพ
ในเกม
สยอง
ขวัญ 12

我在无限
游戏里封神

หูอวี๋ล่าเจียว

壶鱼辣椒

เขียน

เหมยจางวียน และ เหมอู่

แปล

Lilac

คำนำสำนักพิมพ์

ยินดีต้อนรับทุกท่านเข้าสู่ ‘กลายเป็นท่านเทพในเกมสยองขวัญ’ เล่มก่อน
ไม่ยากสปอยล์เลยขอมาพูดถึงในเล่มนี้แทนนะคะ หลังจบต้นเจียน <<พิชิต
ห้าศึก>> แล้วเป็นยังไงกันบ้างคะ คิดว่าหลายคนคงตั้งจนแทบกุไม่กลับ
กับเรื่องราวที่เหมือนสร้างมาจากชีวิตจริง ซึ่งในความเป็นจริงก็มีโครงการ
อสังหาริมทรัพย์ที่เชิดเงินหนี้จนผู้รับเหมาสร้างต่อไม่ได้ แต่กฎหมายจีนก็ยัง
บังคับให้ลูกบ้านต้องผ่อนค้ำบ้านต่อจนกว่าหนี้จะหมด ซึ่งนี่เป็นเงินเก็บทั้งชีวิต
ของหลายหมื่นครอบครัว เมื่อพวกเขาไม่มีทางเลือกจึงต้องเข้าไปอาศัยอยู่
ในตึกที่ยังสร้างไม่เสร็จ อดทนต่อสภาพความเป็นอยู่อันแสนยากลำบากไม่ต่าง
จากที่พวกหยวนกวงต้องพบเจอ ทว่าตราบดีที่ยังไม่ตายชีวิตยังคงไม่สิ้นหวัง
ขอเป็นกำลังใจให้ทุกคนที่กำลังเผชิญกับความโหดร้ายของโลกใบนี้นะคะ

และในเล่มนี้ก็จะเป็นบทสรุปของต้นเจียน <<พิชิตเซ่นไหว้เทพเจ้าแห่ง
ความชั่วร้าย - เรือนแพ>> ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวทั้งหมด คิดว่าทุกคน
คงอยากรู้กันแล้วว่าไปหิ้วจะตัดหลังไปลืออย่างไร ติดตามอ่านกันได้เล่ม
เลยคะ

ด้วยรัก

Lilac

บทที่

435

พีธีชันไหว้เทพเจ้า แห่งความชั่วร้าย - เรือนเพ ๐7

หลังจากมิฟุเน้อออกไปแล้ว ภายในห้องโดยสาร์ก็กลับมาเงียบสงบอีกครั้ง มีเพียงเสียงสะอื้นด้วยความหวาดกลัวและเสียงร้องของลูกหมาลูกแมวที่ไม่รู้ อีโคโนอึเหน่ดั่งขึ้นเป็นครั้งแรก

โซตะได้ลูกแมวดำมาตัวหนึ่ง เขาเงยบอยู่นานมากกว่าจะทำใจเอื่อยถาม ไปหลัวด้วยน้ำเสียงลั่น “ไปสิ๊ว นายเห็นอาโอโยไหม เธอเป็นยังงัยบ้าง”

ไปหลัวอาศัยแสงริบหรี่มองอาโอโยที่อยู่ด้านล่าง เธอนอนอยู่บนเตียง ในสภาพผมเผ้ายุ่งเหยิง มือก็ออกแรงดึงเชือกที่มัดข้อมือตัวเองเพื่อลูบหัว แมวน้อยที่ได้รับมาตัวนั้น พลังพิมพ์ด้วยน้ำเสียงที่ทั้งแหบแห้งทั้งอ่อนแรง “แมวน้อยเด็กดี

“อาโอโย เด็กดี”

พอได้ยินเสียงของอาโอโย โซตะก็เงยไปครู่ใหญ่ เขามองลูกแมวดำ ในอ้อมกอดของตัวเองด้วยสายตาจะอธิบาย ก่อนคลายอ้อมแขนที่ลั่นระริก ซ้ำๆ

ลูกแมวดำร้องเหมียวเบาๆ พลังเงยหน้ามองเด็กชายที่ไม่ยอมกอดมัน แน่นๆ ด้วยแวตาสับสน

โซตะหักใจหันหน้าหนี แล้วหลับตาลงพร้อมหอบหายใจ

...นี่สินะเหตุผลที่ให้เครื่องเช่นไหว้อย่างพวกตนเลี้ยงลูกหมาลูกแมว

การมีสัตว์เลี้ยงตัวเล็ก ๆ ที่ชื่อเหมือนตัวเองและสนิทสนมกับตัวเองที่สุด

เรียกว่าแทบจะเป็นความฝันของเด็กทุกคน

แต่เขาจะปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ไม่ได้ แบบนี้นั่น...เจ็บปวดเกินไป

แบบนี้ยังทำให้เขากลัวว่าการต้องไปเป็นกรรมกรใช้แรงงานรื้อยเก่า

ตอนเห็นลูกแมวกับลูกชิบะตายต่อหน้าต่อตา โซตะได้แต่ขดตัวอยู่บนเตียง ไม่กล้าส่งเสียง ตอนอาโอโยกรีดร้องเสียงแหลม เขาได้แต่นอนตัวสั่นพลางยกมือปิดหูไม่กล้าฟัง

เสียงกรีดร้องอันน่าเวทนานั้นเกือบทำให้โซตะเข้าใจผิดคิดว่าสิ่งที่ตายไม่ใช่ลูกสัตว์ แต่เป็นตัวอาโอโยเอง

เขาไม่อยากกลายเป็นอาโอโยคนต่อไป ดังนั้นทางที่ดีคืออย่าผูกพันกับสัตว์เลี้ยงที่คนพวกนั้นมอบให้ แยกกันซะตั้งแต่ตอนนี้จะดีที่สุด

ห้องโดยสารโคลงเคลงเมื่อคลื่นซัดเข้ามาอีกระลอก ทุกคนต่างไหลไปตามแรงคลื่น กรงเล็บของลูกแมวดำยังเกาะเกี่ยวสิ่งของได้ไม่แน่น จึงเกือบหลุดจากเตียง มันส่งเสียงร้องด้วยความตกใจ

โซตะที่ตอนแรกเบือนหน้าหนีรีบหันกลับมาอย่างลนลาน “โซตะ!”

เขารีบยื่นมือออกไปคว้าลูกแมวดำเข้ามาอกไว้

กระทั่งโซตะรู้สึกตัวว่าตนทำอะไรลงไป ก็ได้แต่มองลูกแมวดำในอ้อมแขนอย่างคนทำอะไรไม่ถูก น้ำตาไหลแบบไม่อาจสะกดกลับ

...ทำไมถึงเป็นแบบนี้

แม้จะเพิ่งเจอกันครั้งแรก แต่เขาก็ทำใจมองดู ‘โซตะ’ ตายไปเฉยๆ ไม่ลง

ขณะคลื่นซัด เด็ก ๆ ล้วนกกกอดสัตว์เลี้ยงของตนแน่นทั้งน้ำตา พร้อมกับเรียกชื่อสัตว์เลี้ยงที่มีชื่อเหมือนตนด้วยเสียงสละอัน

การเดินทางแสนเจ็บปวดท่ามกลางท้องทะเลอันกว้างใหญ่ซึ่งไม่รู้ว่าจะต้องเจอกับอะไร เหล่าเด็ก ๆ ที่กำลังจะกลายเป็นเครื่องเล่นโชว์ของเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายพยายามซึบซับเอาโอุ่นจากสัตว์เลี้ยงตัวน้อยที่ทั้งอ่อนนุ่มและเป็นมิตรกับตนให้ได้มากที่สุด บางทีอาจเป็นเพราะถูกฝึกมาแบบนี้พวกมันถึงได้มอบความรักให้พวกเขาตั้งแต่แรกพบ

“นายไม่มีทางปล่อยมือจากสัตว์เลี้ยงของตัวเองได้หรอก” ไป่หลิวที่นอนอยู่ด้านหน้าเอ่ยอย่างไร้อารมณ์ “นายปล่อยมันไม่ได้ตั้งแต่รู้ว่ามันชื่อเหมือนนายแล้ว”

โซตะกดตุ๊กแมวดำพาลางถามด้วยเสียงละเอียล “ทำไม่ละ”

ไปหิ้วพุดตอด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “เพราะมันเหมือนนาย เป็นสิ่งมีชีวิตที่ถูกพวกผู้ใหญ่ขายเพื่อชู้ตริตหาผลประโยชน์ และพาตัวมาล่องลอยอยู่กลางทะเลอย่างโดดเดี่ยว เป็นเพียงเครื่องมือที่ถูกหามาเพื่อเพิ่มความเจ็บปวด

“ไม่ว่าจะอธิบายจากแง่มุมไหน นายกับมันก็ถือว่าเป็นสิ่งมีชีวิตประเภทเดียวกัน ทั้งยังมีชะตากรรมเดียวกัน

“บนโลกใบนี้ นายคงไม่เคยเจอสิ่งมีชีวิตประเภทเดียวกันที่เป็นมิตรกับตัวเองมากขนาดนี้ เพราะสิ่งมีชีวิตประเภทเดียวกันอย่างมนุษย์ที่นายเคยเจอต่างก็ทำร้ายนาย ไม่งั้นนายคงไม่ถูกขายมาอยู่บนเรือลำนี้ พออยู่ในสถานการณ์แบบนี้แล้วได้พบกับ ‘สิ่งมีชีวิตประเภทเดียวกัน’ ซึ่งผ่านการคัดสรรมาอย่างดี และแสดงออกว่าชื่นชอบนาย แถมยังมีชื่อเหมือนกันอีก นายจะรู้สึกเห็นใจเจ้าสัตว์ตัวน้อยทันที”

ไปหิ้วหันมาเลิกลำโพงให้โซตะที่นอนนิ่งอยู่ด้านหลัง “...หรือพูดอีกอย่างก็คือ แมวที่อยู่ในมือนายตอนนี้ไม่ใช่แมว แต่เป็นตัวนายอีกคน เป็นโซตะอีกคนหนึ่ง

“นายทนเห็นมันตายไม่ได้หรอก เหมือนที่ทนเห็นตัวเองตายไม่ได้”

โซตะจ้องดวงตาสีดำของไปหิ้วตาไม่กะพริบ จู่ๆ ก็นึกถึงชาวลิโอเหล่านั้ แล้วตัวสั่น ก่อนทำท่าทางอ้ำๆ อึ้งๆ เหมือนมีอะไรอยากถาม แต่สุดท้ายก็ยังเงียบ

ไปหิ้วพุดเสียงเรียบ “นายอยากถามว่า ถ้าคนเรารู้สึกเห็นอกเห็นใจสัตว์ที่ตกอยู่ในสถานการณ์ยากลำบากเหมือนกัน แล้วทำไม ‘ฉัน’ ที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ถึงได้ทรามสัตว์พวกนั้นจนตาย แบบนั้นใช่ไหม”

โซตะมองลูกแมวสีขาวที่นอนหลับหงายท้องอยู่ในอ้อมแขนของไปหิ้วด้วยความลังเล ก่อนอธิบาย “จริงๆ ฉันก็ไม่คิดว่านายเป็นคนทำหอก แต่แค่ไม่เข้าใจ ถ้า...ฉันบอกว่าถ้านะ ถ้ามีคนแบบตัวนายในเรื่องที่ลือกัน ทำไม่เขาถึงได้ทำอย่างนั้น”

ไปหิ้วเงยปากครุ่นหนึ่ง “เงื่อนไขที่สำคัญมากๆ ในการสร้างความเห็นอกเห็นใจคือความรู้สึกร่วม

“ข้อแรกคือต้องรู้สึกว่าคุณกับอีกฝ่ายมีจุดร่วมทางความรู้สึก อย่างเช่น

ตอนนี้ที่นายกับลูกแมวดำในอ้อมกอดของนายตอกอยู่ในสถานการณ์ยากลำบากเหมือนกันจนเกิดความรู้สึกต่าง ๆ ทั้งเจ็บปวด ทั้งหวาดผวา ทั้งหวาดกลัว นายถึงได้รู้สึกว่ามันเหมือนตัวเอง จากนั้นก็จะมีความรู้สึกร่วมซึ่งนำไปสู่ความเห็นอกเห็นใจ

“แต่เมื่อคนคนหนึ่งเจอเรื่องบางอย่างที่ทำให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกแตกต่างจากคนหรือสัตว์รอบตัว พอความรู้สึกแตกต่างกัน เขาย่อมไม่มีทางเกิดความรู้สึกร่วม จึงไม่มีทางรู้สึกเห็นอกเห็นใจ

“พอไม่มีความรู้สึกร่วม เขาก็จะไม่รู้สึกว่าตัวเองกับคนรอบตัวเป็นสิ่งมีชีวิตประเภทเดียวกัน ในเมื่อไม่ใช่สิ่งมีชีวิตประเภทเดียวกัน เวลาเห็นใครเจ็บปวด ก็จะไม่รู้สึกเจ็บปวด”

“แต่เขาก็เป็นเด็กที่เติบโตมาในสถานสงเคราะห์เหมือนกับพวกเรานะ” โซตะขยับเข้าไปหาไปหิ้ว พลางเอ่ยถามอย่างไม่เข้าใจจริง ๆ “ทำไมเขาถึงไม่รู้สึกแบบที่พวกเรารู้สึก เพราะสมองของเขาแตกต่างจากพวกเราจนหรือ”

“ส่วนตัวฉันคิดว่าไม่ใช่” น้ำเสียงของไป่หลิวเรียบเฉย “เพราะคนที่สมองปกติหลายคนต่างก็เคยรู้สึกเห็นอกเห็นใจคนอื่น ก่อนจะมีความสามารถไปชู้ตริตคนอื่น

“อย่างเช่นท่านมิฟูเนะคนเมื่อกี้ เขาน่าจะเป็นนายอำเภอของอำเภอลู่มิงที่อาโอโยพูดถึง ก่อนหน้านั้นเขาอาจเคยเป็นคนดี และน่าจะดีกับอาโอโยมาก แต่ตอนนี้เขาไม่เห็นใจเธอเลย ไม่ได้มองเธอเป็นคนที่ใช้ชีวิตด้วยซ้ำ กลับมองเธอเป็นแค่เครื่องเล่นให้”

โซตะถามเสียงเบาอย่างงุนงง “...นั่นสิ ทำไมถึงเป็นแบบนี้ล่ะ”

“ฉันคิดว่าเป็นเพราะความปรารถนา” ไป่หลิวอธิบายต่อด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย “เมื่อคนคนหนึ่งมีความปรารถนามากมายเกินไป ความรู้สึกแรกเวลาเห็นสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ จะรู้สึกว่ายากชู้ตริตหาผลประโยชน์จากพวกเขา ไม่ได้รู้สึกว่ายากฝ่ายเป็นสิ่งมีชีวิตประเภทเดียวกัน

“ความปรารถนาอันแรงกล้าทำให้คนจินตนาการว่าตัวเองอยู่ในห่วงโซ่อาหารของสังคมขนาดใหญ่ และคนอื่น ๆ ต่างอยู่ในห่วงโซ่อาหารนี้เช่นกัน ดังนั้นพวกเขาจะตัดสินคนรอบตัวเป็นสองแบบ คือคนที่ชู้ตริตพวกเขากับคนที่พวกเขาชู้ตริตได้

“สิ่งที่พวกเขาซุตรีดได้คือสัตว์ชั้นต่ำอย่างลูกหมาลูกแมว แต่สิ่งที่ซุตรีดพวกเขาก็คือเทพเจ้าผู้สูงส่ง

“ในโลกของพวกเขา ผู้อ่อนแอเยือกเย็นเป็นเหยื่อของผู้ที่แข็งแกร่งกว่า ผู้ที่เหมาะสมย่อมอยู่รอด เดิมทีมนุษย์ก็ชั่วร้ายอยู่แล้ว ธรรมชาติของมนุษย์คือเกิดมาเพื่อกลืนกินสิ่งมีชีวิตประเภทเดียวกันที่อยู่ต่ำกว่าในห่วงโซ่อาหาร เพื่อเพิ่มพูนทรัพย์สินและมูลค่า ดังนั้นพวกเขาจึงคิดว่าความเห็นอกเห็นใจเป็นการแสดงออกถึงความอ่อนแออย่างหนึ่ง สัตว์ป่าย่อมไม่เห็นใจเหยื่อของมัน”

โซตะยอนถามเสียงอ่อน “แต่พวกเราเป็นคน พวกเราไม่ใช่สัตว์ป่า”

ไปหลิวชะงัก “มนุษย์ที่อยู่ในห่วงโซ่แห่งความปรารถนาของตัวเองมานานจะเปลี่ยนจากมนุษย์กลายเป็นสัตว์ป่า หรืออาจถึงขั้นกลายเป็นปีศาจ

“มีเพียงคนที่มีความปรารถนาเท่านั้นที่กินคน”

โซตะจมอยู่กับบรรยากาศอันน่าขนลุก เขาทวนคำพูดไปหลิวทันที “กินคน...?”

อาโอโยหัวเราะเบาๆ เหมือนคนเสียสติแล้วพึมพำ “อาโอโย แมวน้อยเด็กดี”

ในที่สุดคลื่นลมก็สงบ เรือลำใหญ่ที่บรรทุกเครื่องเช่นไหว้อย่างพวกไปหลิวเข้าจอดเทียบท่าที่ท่าเรืออำเภอลู่หมิงตอนปลายวันหนึ่งที่ท้องฟ้าแจ่มใส

มิฟูเนะแต่งตัวเรียบร้อยยืนรออยู่บนท่าเรือ มือถือไม้เท้าที่ทำจากไม้ไผ่พลางหลุบตามองบรรดาเครื่องเช่นไหว้ที่เดินเรียงแถวออกจากห้องโดยสารด้วยสีหน้าอ่อนแรง

เครื่องเช่นไหว้ทั้งหมดเป็นเด็กอายุไม่เกินสิบห้า แต่ละคนเหมือนเพิ่งรู้ความหรือรู้ความบ้างแล้ว ซึ่งอำเภอลู่หมิงขึ้นชอบเครื่องเช่นไหว้ที่อยู่ในช่วงอายุประมาณนี้ที่สุด

ไปหลิวนับว่าอายุมากแล้วเพราะอายุเกือบสิบเจ็ดปี ปกติเด็กที่มาเป็นเครื่องเช่นไหว้ไม่ควรอายุมากขนาดนี้เพราะอบรมสั่งสอนยาก แต่เขาตัวเล็กรูปร่างผอม หน้าตาเหมือนเด็กอายุประมาณสิบห้าปี จึงถูกขายมาที่นี่ย่างราบรื่น

เหล่าเครื่องเช่นไหว้ที่เดินทางฝ่าคลื่นลมทะเลมาต่างกอดสัตว์ตัวน้อย

ในอ้อมแขนตัวเองแน่น เด็กบางคนไม่สนใจตัวเองที่ยังอ่อนเพลียอยู่ กลับทุ่มเทเอาใจใส่สัตว์ตัวน้อยในอ้อมแขนที่ไร้เรี่ยวแรงไม่ต่างจากตน

พวกเขาตรวจดูอุ้งเท้าของลูกหมาลูกแมวซ้ำแล้วซ้ำเล่า ก่อนแนบใบหน้าลงกับหน้าท้องของพวกมันเพื่อสัมผัสว่าพวกมันยังหายใจอยู่หรือไม่ ตรวจแล้วก็น้ำตาไหล แต่กลับไม่กล้าส่งเสียง ไม่กล้าขอความช่วยเหลือจากคนรอบตัวทำได้เพียงก้มหน้าร้องไห้เงียบๆ

มิฟูเนะมองใบหน้าเป็นนัยตาของเครื่องเล่นไหว่แล้วพยักหน้าด้วยความพึงพอใจ ก่อนหันไปออกคำสั่ง “เอาสัตว์พวกนี้ไปรักษาให้หายแล้วส่งไปให้พวกเขาที่เรือนแพ”

ไปหาลูกชายตามองประเมิน แม้เรื่องที่เกิดขึ้นกับอาโอยบนเรือจะทำให้เด็กหลายคนหวาดกลัวมิฟูเนะคนนี้ แต่ดวงตาของพวกเขาก็ยังทอประกายเมื่อได้ยินคำสั่งของอีกฝ่าย

เด็กหลายคนพูดขอบคุณเสียงเบา “ขอบคุณท่านมิฟูเนะ”

อายุสิบห้าปีเป็นช่วงอายุที่ความผิดถูกยังคลุมเครือ มองแวบเดียวก็รู้ว่า มีเด็กหลายคนเติบโตมาในสภาพแวดล้อมที่ผิดปกติและคับแคบ น่าจะยังรู้จักโลกไม่มากพอ

ช่างหลอกง่ายจริงๆ

สายตาของมิฟูเนะอ่อนลง “เด็กชุดนี้เป็นเด็กดี รู้จักรักและปกป้องสัตว์เลี้ยง รู้จักเห็นอกเห็นใจเพื่อน เปี่ยมไปด้วยความรู้สึก ฉันพอใจมาก

“ฉันรู้ว่าพวกเธอเห็นฉันสั่งสอนอาโอยบนเรือก็เลยกลัวฉันมาก แต่ฉันต้องพูดเอาไว้ตรงนี้เลยว่าอาโอยเป็นเด็กไม่ดี!”

มิฟูเนะทำหน้าที่เคร่งขรึม ก่อนยกไม้เท้าเคาะพื้นแรงๆ “เธอไม่ชอบสัตว์จากการทดสอบเมื่อหลายปีก่อน เธอไม่มีคุณสมบัติเป็นเครื่องเล่นไหว่ แกมยังเคยทำร้ายผู้ดูแลกับสุนัขของตัวเองก่อนหนีออกไปจากที่นี่ เธอเป็นเด็กที่ร้ายกาจมากๆ!

“พวกเธอย่อมไม่แสดงท่าที่เป็นมิตรกับเด็กไม่ดีแบบนี้ หวังว่าทุกคนจะไม่เลียนแบบเธอ พยายามทำตัวเป็นเด็กดี แล้วพวกเราจะได้กับพวกเธอ”

เด็กทุกคนหันมองอาโอยที่ยืนนิ่งอยู่ท่ามกลางบรรดาเครื่องเล่นไหว่ เธอ

ยังคงยืนตัวแข็งที่อกอดลูกแมวยู่ตรงนั้นราวกับไม่สนใจสายตาของเด็กคนอื่นที่มองมาด้วยความระแวงและรังเกียจ

มิฟูเนถอนสายตากลับจากอาโอโยแล้วกวาดมองเด็ก ๆ ที่เงยหน้ามองตัวเอง

“สถานที่ที่พวกเธอจะไปอาศัยเรียกว่าเรือนแพ มันตั้งอยู่ไม่ไกลจากทะเล เวลาตื่นจะได้เห็นทะเลทุกวัน เป็นสถานที่ที่งดงามมาก ๆ

“แต่พวกเธอยังมีเรื่องที่ต้องทำก่อนไปที่นี่”

มิฟูเนเอ่ย “ฉันอยากให้พวกเธอจับคู่เป็นเพื่อนกัน คนหนึ่งเป็นผู้ดูแล อีกคนเป็นเครื่องเช่นไรวัว”

ดวงตาของเขาเปลี่ยนเป็นอิมครีม

“เด็กที่เป็นเครื่องเช่นไรวัวจะได้รับสิ่งที่ดีที่สุดในอำเภอลูห์หมิง ทั้งอาหาร เสื้อผ้า การเดินทาง การศึกษา แม้แต่สัตว์เลี้ยงของพวกเธอก็จะได้รับการรักษาที่ดีที่สุด จะไม่มีใครกล้าทำร้ายพวกมันอีก

“พวกเราจะเลือกคนจากตระกูลใหญ่ที่มีชื่อเสียงที่สุดในอำเภอลูห์หมิงมาเป็นพ่อแม่บุญธรรมของพวกเธอ พวกเธอจะได้เป็นส่วนหนึ่งในกลุ่มชนชั้นสูงของที่นี่ ได้อยู่เหนือกว่าชาวบ้านทั่วไป ถ้าพวกเธอส่งเว่ยความเจ็บปวดในพิธีเช่นไรวัวเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายสำเร็จ พวกเธอก็จะได้มีความสุขกับทุกสิ่งทุกอย่างตลอดไป”

พลันเกิดภาพผืนขึ้นในดวงตาของพวกเด็ก ๆ อย่างไม่อาจควบคุม

“แต่เด็กที่เป็นผู้ดูแล” น้ำเสียงของมิฟูเนเปลี่ยนเป็นเสียดาย “ก็เป็นได้แค่ผู้ดูแล

“...มีชีวิตเหมือนเดิม เป็นแค่ผู้ดูแลที่ถูกทิ้งได้ทุกเมื่อ

“ถ้าวันไหนเพื่อนของพวกเธอไม่ชอบหรือไม่ต้องการพวกเธอแล้ว” มิฟูเนยิ้มอย่างเป็นมิตร “เราก็จะส่งพวกเธอกลับไป

“แต่จะเก็บสัตว์เลี้ยงของพวกเธอไว้ที่นี่”

บทที่

436

พีซีเซนไหว้เทพเจ้า แห่งความชั่วร้าย - ธีรอนิเม ๐๕

“เชื่อว่าทุกคนพึงมาถึงตรงนี้ต่างก็อยากเป็นเครื่องเซนไหว้กันใช่ไหม”

มิฟูเนะเอามือไพล่หลัง รอยยิ้มบนใบหน้าแฝงความหมาย “แต่ฉันมีข่าวดีจะบอกที่อำเภออุโมงิหมิงนี้ การเป็นเครื่องเซนไหว้หรือผู้ดูแลไม่ใช่เรื่องตายตัว พวกเราจะทำการทดสอบทุกเครื่องปี

“เครื่องเซนไหว้ที่ไม่โดดเด่นในการทดสอบจะถูกลดระดับไปเป็นผู้ดูแลและผู้ดูแลที่ทำผลงานได้ดีจะได้เลื่อนขั้นเป็นเครื่องเซนไหว้

“พวกเธอคงอยากรู้แล้วใช่ไหมว่าเกณฑ์การทดสอบคุณสมบัติของเครื่องเซนไหว้และผู้ดูแลคืออะไร”

เด็กทุกคนมองเขาด้วยสายตาคาดหวัง

มิฟูเนะมองไปรอบๆ ก่อนพูดซ้ำๆ “เกณฑ์คือความเจ็บปวด

“ใครเจ็บปวดมากกว่า คนนั้นจะได้เป็นเครื่องเซนไหว้”

บรรดาเด็กๆ ต่างถอยกรูดอย่างสับสนและหวาดกลัว คำว่า “ความเจ็บปวด” ที่เป็นนามธรรมและมีความหมายค่อนข้างกำกวมทางด้านลบทำให้พวกเขาหล่นหวาดกลัวขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

มิฟูเนะมองท่าทางของเครื่องเซนไหว้เหล่านั้นแล้วแค้นหัวเราะ “แน่นอนว่าความเจ็บปวดของการกลายเป็นเครื่องเซนไหว้มันรุนแรงมาก แต่ก็แค่ชั่วขณะหนึ่งเท่านั้น พวกเธอสังเวความเจ็บปวดเพียงครั้งเดียวก็ไม่ต้องเจ็บปวดอีก แต่ความเจ็บปวดของการเป็นผู้ดูแลที่อยู่ได้คนอื่น แม้จะไม่รุนแรง

แต่ก็จะเป็นแบบนั้นไปชั่วชีวิต

“ความเจ็บปวดระยะสั้นกับระยะยาว อยู่ที่ว่าพวกเธอจะเลือกแบบไหน”

มิฟูเนะก้มหน้าดูนาฬิกา ก่อนเอ่ยอย่างไม่ใส่ใจ “เด็กที่เป็นเครื่องเช่นโห้ว สัตว์เลี้ยงของพวกเธอจะได้รับการรักษาอย่างดีที่สุดในโรงพยาบาล

“สำหรับเด็กที่เป็นผู้ดูแล เราคงได้แต่ให้โรงพยาบาลสัตว์ธรรมชาติรักษา สัตว์เลี้ยงของพวกเธอ จะรอดชีวิตใหม่ก็ขึ้นอยู่กับชะตากรรมของพวกมันแล้วละ”

เด็ก ๆ เริ่มกระจายตัวแบ่งกลุ่มด้วยท่าทางลังเล พวกเขาแบ่งออกเป็น สองกลุ่มคือ ‘ผู้ดูแล’ กับ ‘เครื่องเช่นโห้ว’ โดยอัตโนมัติ จากนั้นก็จับคู่กัน สีหน้า ของบางคนเปลี่ยนไปอย่างเห็นได้ชัด เด็กหลายคนร้องไห้ด้วยความหวาดกลัว มีเด็กจำนวนไม่น้อยที่กำลังหมดแรงด้วยดวงตาเป็นประกาย

ไปหิ้วยีนนิ่งมองภาพนั้นเงียบ ๆ

ทันทีที่เด็ก ๆ แบ่งกลุ่มออกเป็น ‘เครื่องเช่นโห้ว’ กับ ‘ผู้ดูแล’ ซึ่งอยู่กัน คนละชนชั้นตามการชักนำของมิฟูเนะ ห่วงโซ่แห่งความปรารถนา ก็ได้เกิดขึ้นแล้ว

โซตะมองซ้ายมองขวาด้วยใบหน้าชาซีด สุดท้ายก็เดินมาหยุดอยู่ด้านหลัง ไปหิ้ว แล้วประสานมือไว้ข้างหน้า จากนั้นก็มึนชะง่อนอย่างเคารพนบอบ ทั้งที่ยังสั่นเทา--การกระทำแบบนี้บ่งบอกให้รู้ว่าเขาตัดสินใจเป็นผู้ดูแลของ ‘เครื่อง เช่นโห้ว’ อย่างไปหิ้ว

ไปหิ้วเหลือบมองโซตะที่ยืนอยู่ข้างหลังตน “นายเลือกดีแล้วเหอ แน่ใจ นะว่าจะเลือกฉัน”

โซตะค่อย ๆ เงยหน้าขึ้น ก่อนเหลือบมองอาโอโยที่ยืนนิ่งอยู่ท่ามกลาง กลุ่มคน แล้วเอ่ยเสียงแหบแห้งด้วยความหวาดกลัว “...ฉันเป็นเครื่องเช่นโห้ว ไม่ได้หรอก ฉันกลัวตัวเองเป็นแบบอาโอโย...”

“ส่งคิตาฮาระ อาโอโย กลับเรือนแพหลังเดิม” มิฟูเนะสั่งเสียงเย็น “ให้เธออยู่กับผู้ดูแลคนเดิม ให้เธอได้เห็นว่าหลังจากเธอหนีไปเพราะความอ่อนแอ เพื่อนสนิทของเธอต้องถูกทรมานอย่างไร”

อาโอโยได้แต่ยืนตัวสั่นอยู่ที่เดิม ไม่นานก็ถูกคนตัวใหญ่สองคนพาตัวไป

“ส่วนเด็กที่เหลือ” มิฟูเนะสละบัดชายชุด “ตามฉันมา ฉันจะพาไปยัง เรือนแพที่พวกเธอจะได้อาศัยอยู่”

ไปหลิวเดินตามหลังมิฟูเนะ ไม่นานก็ถึงเรือนแพที่อีกฝ่ายพูดถึง เมื่อเทียบกับเรือนแพที่ไปหลิวต้องอยู่อีกเจ็ดวันเพื่อซ่อมรัยร่าสำหรับพิธีเซ่นไหว้ ในฐานะผู้สืบทอดของเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายแล้ว เรือนแพเหล่านี้ดูใหม่กว่ามาก ทั้งยังหันหน้าไปทางทะเลที่ส่องประกายระยิบระยับ

ผนังด้านนอกของเรือนแพที่มีรูปทรงเป็นเอกลักษณ์แลงดงามหลังนี้ หาดด้วยสีเคลือบกันน้ำซึ่งเปล่งประกายสีทองสะดุดตาท่ามกลางแสงอาทิตย์ที่กำลังตกดิน ขอบหลังคาทาสีแดง แสงอาทิตย์ที่สะท้อนจากผิวน้ำทำให้ลวดลายที่วาดไว้ตรงทางเข้าเรือนแพเปล่งแสงเรืองเรืองไม่คล้ายสถานที่ซึ่งกำลังจะกลายเป็นคุกที่สร้างความเจ็บปวดให้เครื่องเซ่นไหว้ เหมือนตำหนักกลางน้ำสีเหลืองอร่ามมากกว่า

เด็ก ๆ ตะลึงงัน พวกเขามองตาก้าง บางคนถึงกับขึ้นไปที่เรือนแพแล้วส่งเสียงร้องอย่างไม่อยากเชื่อ “นี่คือที่อยู่ของพวกเราหรือ?!”

“ใช่แล้วละ” มิฟูเนะหันไปชี้ตรงทางเข้าด้านข้าง “ไปรับป้ายชื่อของตัวเองทางนั้น หลังได้ป้ายชื่อให้เข้าไปวางป้ายชื่อไว้ที่หน้าห้อง แล้วห้องนั้นก็จะเป็นของพวกเธอ”

กระทั่งพวกเด็ก ๆ เตรียมจะวิ่งเข้าไปรับป้ายชื่อเพื่อเข้าเรือนแพด้วยความตื่นเต้น มิฟูเนะถึงได้พูดต่อด้วยน้ำเสียงเย็นชา “แต่เครื่องเซ่นไหว้จะได้เลือกก่อน ส่วนผู้ดูแลค่อยเลือกทีหลัง

“ต้องรอให้เครื่องเซ่นไหว้เลือกห้องครบทุกคนก่อน ผู้ดูแลถึงจะเลือกได้”

สีหน้าตื่นเต้นของเด็ก ๆ ที่เป็น ‘ผู้ดูแล’ พลันแข็งค้าง พลังกำบ้ายไม้ในมือแน่นขึ้นเรื่อย ๆ พวกเขาได้แต่มองเด็ก ๆ ที่เป็น ‘เครื่องเซ่นไหว้’ วิ่งเข้าไปเลือกห้องด้วยความดีใจพลาตตะโกนเสียงดังว่าห้องดีขนาดไหน กว้างขนาดไหน

ไปหลิวถือป้ายไม้เดินเข้าไปในเรือนแพ ภาพแรกที่เห็นคือห้องที่สว่างไสวเรียงเป็นแถวอยู่ภายใน แต่เห็นได้ชัดว่าความกว้างของแต่ละห้องค่อย ๆ ลดลง ทำให้ห้องด้านในสุดกว้างเพียงสองบานประตูเท่านั้น

วินาทีที่พวกเขารู้ว่าต้องแย่งห้อง เด็ก ๆ ที่เคยผ่านคลื่นลมบนทะเล และร่วมทุกข์ร่วมสุขมาด้วยกันจนผูกพันกันเหนียวแน่นต่างก็ออกวิ่งอย่างบ้าคลั่งพยายามเอาป้ายชื่อของตัวเองไปวางไว้ในช่องว่างป้ายของห้องที่ใหญ่และกว้างที่สุด

“นี่ห้องฉัน!”

“แต่ฉันวางป้ายก่อน!”

เด็กหลายคนยืนมองอยู่หน้าห้องที่ใหญ่ที่สุด พลังเยือกกันหน้าดำหน้าแดง ไปหลัวเหลือบมองพวกเขาเล็กน้อย ก่อนถอนสายตากลับแล้วเดินผ่านห้องที่ใหญ่ที่สุดนั้นไป พลันนึกถึงภาพเด็กกลุ่มใหญ่ที่แย่งของเล่นกันตอนอยู่ในสถานสงเคราะห์

ปกติแล้วเรื่องเหล่านี้ล้วนไม่เกี่ยวข้องกับเขา เพราะไปหลัวไม่ชอบของเล่นที่เด็กพวกนั้นชอบ เหมือนกับครั้งนี้ที่เขาเดินตรงไปยังห้องสุดท้าย ก่อนแงะหน้าต่างป้ายไม้ของตัวเองแล้วเปิดประตูเข้าไปด้วยใบหน้าที่ไร้อารมณ์

ตามคาด รูปแบบห้องห้องนี้เหมือนห้องที่โซตะพาเขาเข้าไปนอนพัก ก่อนหน้านั้นทุกกระเบียดนิ้ว แม้แต่ภาพวาดเกลียวคลื่นที่แขวนอยู่บนผนังก็ดีด้วย แต่ด้านหลังภาพเกลียวคลื่นภาพนี้ไม่มีแท่นบูชาอยู่

ไปหลัวลูบผนังเบา ๆ ก่อนดึงมือกลับมา

ในห้องสุดท้ายห้องนี้เหมือนจะไม่มีเทวรูป นั่นเทวรูปซึ่งเป็นกุญแจสำคัญดอกต่อไปของภารกิจย่อน่าจะอยู่ที่ ‘ดวงวิญญาณ - เทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายองค์ก่อน’

...ถ้าอ้างอิงจากต้นเจี้ยน <<ไซเรนทาว์น>> เทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายองค์ก่อนก็น่าจะเป็นเชื้อตา

เสียงฝีเท้าของเด็ก ๆ ดังเข้ามาในห้อง แต่ไม่นานเสียงฝีเท้าเหล่านั้นก็เงียบไป

ไปหลัวหลุบตา-- ดูท่าว่า ‘ผู้ดูแล’ เหล่านั้นคงจะรู้แล้วสินะ

เด็กเหล่านั้นเงียบไปนาน เอาแต่จด ๆ จ้อง ๆ เรือนแพที่พวกเขาคิดว่าตัวเองจะได้เข้ามาอยู่จากข้างนอกด้วยความมุงนง “ห้องเต็มหมดแล้ว พวกเราจะอยู่ที่ไหนกันล่ะ”

ห้องที่เรียงรายอยู่ภายในล้วนมีป้ายไม้วางไว้หมดแล้ว ไม่มีห้องไหนว่างเลย

“พวกเธอต้องมีที่พักแ่นอยู่แล้ว” มิฟูเนะมองสีหน้ามุงนงของเด็ก ๆ ก่อนพูดต่อด้วยน้ำเสียงประหลาดใจความตื่นเต้น “เรือนแพนี้ยังมีสถานที่ให้คนต่ำต้อยอย่างพวกเธอได้นอนหลับพักผ่อน”

เขาก้าวเข้ามาและเดินผ่านห้องที่เรียงรายอย่างไม่เรียงริบ ก่อนไปหยุดยืนอยู่ข้างโถ่งหินสำหรับเก็บน้ำที่ด้านบนเปิดโล่ง แล้วหันมายิ้มให้เด็กๆ “ที่นี่ไงล่ะ”

เหล่าเด็กที่เลือกเป็น ‘ผู้ดูแล’ พวกเขามองโถ่งหินด้วยสีหน้าไม่อยากจะเชื่อ

บริเวณรอบๆ โถ่งหินทั้งมืดทั้งชื้น ปกติลุ่มไปด้วยสิ่งมีชีวิตที่มีลักษณะคล้ายเพรียง บนพื้นเต็มไปด้วยคราบเลือดจากการฆ่าปลา ซากปลาซากกุ้งเน่า และเปลือกหอยนางรมที่ถูกทิ้งเอาไว้ เห็นได้ชัดว่าที่นี่คือสถานที่จัดการกับวัตถุดิบสำหรับทำอาหาร ของพวกนี้หมักหมมจนแม้แต่ดินโคลนก็เหมือนจะส่งกลิ่นเหม็นคาวตลบอบอวล

แต่ยังไม่ใช่ว่าจะทำให้เด็กเหล่านี้ตกใจ

โศตระเหม่อมองกรงที่สร้างจากลวดปลายแหลมขนาดประมาณครึ่งตัว พวกเขาวางเรียงกันอยู่อย่างแออัด โดยมีเพิงพลาสติกกันน้ำขาดๆ บังอยู่ด้านบน ด้านหน้ากรงวางขามน้ำและขามอาหารที่เต็มไปด้วยน้ำโคลนสกปรก ด้านข้างยังมีกรงแบบเดียวกันที่บรรจุสัตว์ปีกจำพวกเป็ดและไก่กำลังส่งเสียงร้องระงม

...นี่มันกรงใส่สัตว์เลี้ยงชัดๆ

กรงเหล่านี้มีที่หัวางป้ายชื่อด้วย ในนั้นห้อยป้ายชื่อสัตว์เลี้ยงของ ‘ผู้ดูแล’ ซึ่งก็คือชื่อของตัวผู้ดูแล

มิฟูเนะชี้กรงเหล่านั้น “นี่คือที่นอนของพวกเธอ”

เด็กๆ ได้แต่เหม่อมองกรงเหล่านั้น ไม่พูดไม่จา

มิฟูเนะทำไม่รู้ไม่ชี้ก่อนพูดต่อ “ทุกวัน พวกเธอกับสัตว์เลี้ยงของตัวเองต้องออกมาตอนตีห้าครึ่ง จากนั้นก็จัดการฆ่าสัตว์ในกรงข้างๆ แล้วส่งไปที่ห้องครัวเพื่อให้พ่อครัวใช้ทำอาหาร บรรดาเครื่องเช่นหัวัวต้องได้กินอาหารอร่อยและสดใหม่ก่อนแปดโมง

“ระวังด้วยล่ะ เพราะเวลาที่ห้าครึ่งของที่นี่ฟ้ายังมีตอยู่ ไม่สว่างสักเท่าไร ถ้าพวกเธอจับสัตว์ในกรงมาฆ่าผิดตัว กลายเป็นสัตว์เลี้ยงของคนอื่น ทางเราไม่รับผิดชอบ พวกเธอต้องจัดการกันเอง”

มิฟูเนะพูดต่ออย่างไม่ใส่ใจ “แต่สำหรับพวกเธอ นี่อาจไม่ใช่เรื่องแย่อยังไงก็เคยเกิดเหตุการณ์ที่คนข้างๆ ไม่ทันระวัง เผลอจับสัตว์เลี้ยงของผู้ดูแลคนหนึ่งไปฆ่า ทำให้เขาเจ็บปวดมากจนได้เลื่อนขั้นเป็นเครื่องเช่นหัวัวในการ

ทดสอบรอบแรกของปีนั้น

“ช่างเป็นเด็กที่ทั้งพยายามและแสวงหาความก้าวหน้า ฉันละชอบเขามากจริงๆ” มิฟูเนะหัวเราะด้วยความพอใจ เหมือนคิดเรื่องน่าสนใจอะไรออก “หลังได้ติดต่อกับชีวิตที่ได้รับความเคารพและสิทธิพิเศษในฐานะเครื่องเซ็นไหว เด็กคนนั้นก็รักษาระดับความเจ็บปวดของตัวเองไว้ได้อย่างมั่นคงเพราะกลัวว่าตัวเองจะหลุดจากฐานะเครื่องเซ็นไหวลงมาเป็นผู้ดูแลอีกครั้งในการทดสอบรอบต่อไป...

“...เด็กคนนั้นจึงกินสัตว์เลี้ยงของตัวเองจนหมด”

ทดสอบ

บทที่

437

พิธีชนไหว้เทพเจ้า แห่งความชั่วร้าย - เรือนแพ ๐๙

“ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปพวกเธอต้องอยู่กับนี่” มิฟูเนะพูดเพียงเท่านั้นก็เดินจากไปโดยไม่หันกลับมามอง “พรุ่งนี้เจ็ดโมงครึ่ง พวกเธอกับเครื่องเซ่นไหว้ต้องไปหาพวกตระกูลใหญ่ที่มีอำนาจมากที่สุดในอำเภอลูหมิง

“จัดการเสื้อผ้าหน้าผมของตัวเองให้ดี ฉันไม่ต้องการเห็นการแต่งกายหรือพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมใดๆ ทั้งสิ้น”

หลังจากมิฟูเนะเดินจากไปแล้ว บรรดา ‘ผู้ดูแล’ ก็ได้แต่เหม่อมองกรงชั้นสนิมเหล่านั้ นไม่นานก็มีผู้ดูแลที่สวมเสื้อผ้ามอมแมมอุ้มลูกหมาที่ดมจนหนั งติดกระดูกเดินออกมาจากเรือนแพด้วยท่าทางเหนื่อยอ่อน เด็กคนนั้นเปิดกรงเข้าไปอย่างคู้่นเคย จากนั้นก็เอาอาหารที่เหลือจากเครื่องเซ่นไหว้มาเทลงในถาดอาหารหมาส่วนหนึ่ง แล้วตัวเองก็กินส่วนที่เหลือ

ลูกหมาตัวนั้นรีบชะโงกหัวออกจากกรงมากินเศษอาหารเหลือสกปรกพวกนั้น พอกินเสร็จก็ถอยกลับเข้ากรง แล้วคนกับหมาก็กอดกันนอนหลับอยู่ ในกรงแคบๆ

โซตะถึงกับอึ้ง

หลังจากนั้นไม่นาน ก็มีผู้ดูแลอีกหลายคนเดินออกมาจากเรือนแพ พวกเขาต่างเอาอาหารเหลือมาแบ่งกันกินกับสัตว์เลี้ยงของตน แล้วขดตัวนอนหลับด้วยไออุ่นของกันและกันในกรงนั้น

เด็ก ๆ ที่เป็น ‘ผู้ดูแล’ ใหม่บางคนต่างส่ายหน้าแล้วถอยหลังด้วยความ

หาวดกลัว ขณะที่อีกส่วนก็ก้มหน้าเปิดกรงด้วยความสิ้นหวังราวกับยอมรับความจริงได้แล้ว

ผู้ดูแลที่อยู่มาก่อนต่างมองเด็กใหม่แวบหนึ่ง จากนั้นก็มีคนหนึ่งเอ่ยถาม

“พวกนายเป็นผู้ดูแลที่มาใหม่ปีนี้หรือ

“นิสัยของเครื่องเช่นไหว์รอบนี้เป็นยังไงบ้าง”

เด็กคนอื่นไม่รู้จะตอบอย่างไร โซตะจึงตอบคำถามนั้นด้วยท่าทางลังเล

“พวกเขานิสัยดีมาก...”

ผู้ดูแลคนหนึ่งที่หันหลังให้ทุกคนแค้นหัวเราะ “เครื่องเช่นไหว์จะนิสัยดีหรือไม่ จะทรมานผู้ดูแลอย่างพวกเราไหม ตอนนี้จะไปดูออกได้ยังไง ต้องรอการทดสอบครึ่งปีหลังโน่น”

โซตะชะงัก ผู้ดูแลอีกคนจึงกระซิบบอก “เขาคือคนที่ถูกลดระดับจากเครื่องเช่นไหว์มาเป็นผู้ดูแล เพราะในการทดสอบครึ่งปีแรก ความเจ็บปวดของเขาเทียบกับผู้ดูแลของตัวเองไม่ได้

“ผู้ดูแลของเขาฆ่าลูกแมวของตัวเองแล้วถอดศพมันทิ้งให้อยู่เป็นอาทิตย ทำให้ผ่านการทดสอบได้เลื่อนขั้นมาเป็นเครื่องเช่นไหว์ ส่วนเขาก็ถูกลดขั้นลงมาเป็นผู้ดูแลแทน

“แต่ฉันว่าครึ่งปีหลังเขาก็น่าจะไต่กลับขึ้นไปแล้วละ” ผู้ดูแลคนนั้นพูดพลางเหลือบมองเจ้าของเรื่องที่อยู่ด้านหลัง “เพราะได้ยินว่าเขาเป็นเพื่อนสนิทกับผู้ดูแลของเขา ตอนเป็นเครื่องเช่นไหว์จึงไม่เคยให้ผู้ดูแลกับแมวของอีกฝ่ายนอนในกรงหรือกินอาหารเหลือเลย เห็นว่าให้กินอยู่ด้วยกันมาตลอด

“ผู้ดูแลของเขานะ เหมือนจะเป็นคนใจดี แต่เรื่องแรกที่ทำหลังจากได้เลื่อนขั้นเป็นเครื่องเช่นไหว์คือไล่ให้เขากับหมาของเขามาอยู่ในกรงนี้”

โซตะประหลาดใจ “ผู้ดูแลอยู่กับเครื่องเช่นไหว์ได้หรือ”

ฝ่ายนั้นพยักหน้า “ขอแค่เครื่องเช่นไหว์ยินยอม นายก็อยู่กับเขาได้ แต่ว่า...

“แต่มีน้อยคนมากที่จะยอม”

โซตะสับสน “ทำไมล่ะ”

อีกฝ่ายยังไม่ทันได้ตอบคำถาม ผู้ดูแลอีกคนที่นอนขดอยู่ในกรงด้านหลัง

ก็ตอบด้วยเสียงเย็นชาขึ้นมาก่อน “เพราะเครื่องเช่นไหว้ต้องแลกด้วยความเจ็บปวดมากกว่าจะได้ห้องในเรือนแพสักห้อง ถ้าให้ผู้ดูแลเข้าไปอยู่ด้วยง่าย ๆ ก็นับว่าไม่เคารพต่อความเจ็บปวดอันแสนสาหัสที่ตัวเองต้องแลกนะสิ”

ผู้ดูแลอีกคนที่อยู่ด้านข้างเสริมเสียงเบา “หลังจากได้เลื่อนชั้นแล้ว อดีตผู้ดูแลของเขабอกว่าถ้ายอมให้เข้าไปอยู่ด้วยง่าย ๆ จะทำให้เขารู้สึกผิดต่อลูกแมวที่เขาเช่าเพื่อให้ตัวเองได้ขึ้นเป็นเครื่องเช่นไหว้”

โซตะถึงกับพูดไม่ออกไปชั่วขณะ ไม่รู้ว่าตัวเองควรพูดอะไรดี

ผู้ดูแลเห็นโซตะตกใจจนหน้าซีดก็ถอนหายใจ แล้วปลอบเขาด้วยความหวังดี “การเป็นผู้ดูแลไม่ได้ง่ายอย่างที่นายคิด ยังมีอีกหลายคนที่ได้รับการปฏิบัติดีกว่าพวกเรา

“พຽ່ງนี้พวกนายน่าจะต้องตามเครื่องเช่นไหว้ไปยังตระกูลใหญ่ต่างๆ เพื่อให้พวกเขาคัดเลือกเครื่องเช่นไหว้ ถ้าได้รับเลือกจากบรรดานายท่านในตระกูลเหล่านั้น ได้ใช้นามสกุลของพวกเขา นายท่านเหล่านั้นจะเช่าห้องในเรือนแพให้ ไม่ต้องมาอยู่ในกรงอีก”

โซตะได้ยินแบบนั้นก็งสัย “ตระกูลใหญ่? ทำไมเราต้องถูกพาไปให้คนในตระกูลใหญ่เลือกด้วยล่ะ”

ผู้ดูแลคนนั้นดูตกใจเล็กน้อย “นี่พวกนายไม่รู้ธรรมเนียมนิยมพิธีเช่นไหว้เทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายของอำเภอลูห์มิงเลยเหรอ

“ที่นี่จะจัดพิธีเช่นไหว้เทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายขึ้นปีละสองครั้ง โดยแบ่งเป็นพิธีฤดูหนาวกับพิธีฤดูร้อน ซึ่งจะจัดขึ้นในช่วงเดือนสิงหาคมและเดือนมกราคมของทุกปี

“หนึ่งเดือนหลังเสร็จสิ้นพิธีฤดูหนาว ท่านมิฟูเนะที่เป็นนายอำเภอของอำเภอลูห์มิงจะเริ่มซื้อเครื่องเช่นไหว้ชุดใหม่มาฝึกอบรม จนผ่านไปครึ่งปี ตอนประมาณเดือนมิถุนายนถึงกรกฎาคม เครื่องเช่นไหว้ชุดเดียวกับพวกนายก็นับว่าพอจะใช้ได้แล้ว หลังจากนั้นพวกเขาจะนำตัวพวกนายไปสังเวยในพิธีเช่นไหว้เทพเจ้าแห่งความชั่วร้าย ถ้าความเจ็บปวดของพวกนายในตอนนั้นถึงระดับที่กำหนดก็นับว่าสังเวยสำเร็จ แต่ถ้าไม่ ก็จะต้องล่าสังเวยล้มเหลว”

ผู้ดูแลคนนั้นย่อนึก “นับตั้งแต่มีการจัดพิธีเช่นไหว้เทพเจ้าแห่งความ

ชั่วร้ายมาจนถึงปัจจุบัน แทบเป็นไปไม่ได้เลยที่ความเจ็บปวดของเครื่องเช่นไหว่จะถึงระดับที่กำหนดภายในครึ่งปี ส่วนมากต้องรออีกครึ่งปีจนกระทั่งพิธีฤดูหนาวถึงจะส่งเวรสำเร็จ

“ปกติแล้วการส่งเวรในพิธีฤดูหนาวมีอัตราความสำเร็จมากกว่าพิธีฤดูร้อน ถ้าเครื่องเช่นไหว่ชุดนี้ยังส่งเวรไม่สำเร็จ ก็จะต้องส่งเวรอีกครั้งในพิธีฤดูร้อนครั้งต่อไป”

ผู้ดูแลยกไพล่ “แต่ถ้าปีแรกยังส่งเวรไม่สำเร็จ โอกาสที่จะสำเร็จหลังจากนั้นก็ยากมากแล้วละ”

“ยังงี้ก็ไม่มีทางสำเร็จ” ผู้ดูแลที่หันหลังให้ทุกคนเอ่ยด้วยเสียงแหบแห้ง “เพราะต่อให้เจ็บปวดแสนสาหัสมากขนาดไหน แต่เมื่อต้องทนเจ็บแบบนั้นติดต่อกันเป็นปี คนเราก็จะเริ่มชินชา”

ผู้ดูแลถอนหายใจ “ถ้าเครื่องเช่นไหว่สามารถหลุดพ้นจากความชินชาที่ว่า เขาก็จะเจ็บปวดมากกว่าเดิมและส่งเวรแด่เทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายสำเร็จ ว่ากันว่าความเจ็บปวดแบบนั้นเป็นสิ่งที่ท่านเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายชื่นชอบ มูลค่าของความปรารถนาที่ขอพรได้ก็จะเพิ่มขึ้น ตอนนี้อยู่ที่ตระกูลใหญ่หลายตระกูลเลยตั้งใจจะเลี้ยงเครื่องเช่นไหว่แบบนั้น ไม่ยอมส่งเวรตั้งแต่ปีแรก

“คิตาฮาระ อาโอโย ของบ้านคิตาฮาระก็เป็นแบบนั้นแหละ

“อ่าเกอูลู่หมิงจะแบ่งเครื่องเช่นไหว่กับผู้ดูแลที่ถูกซื้อมาแต่ละปีตามจำนวนเงินสนับสนุนของปีก่อน ตระกูลที่เสียภาษีสูงสุดแปดอันดับแรกจะได้เลือกเครื่องเช่นไหว่หรือผู้ดูแลที่ตัวเองชอบก่อนเป็นจำนวนสองคนเรียงตามลำดับ

“ส่วนเครื่องเช่นไหว่ที่เหลือต้องรอจนถึงหนึ่งวันก่อนวันงาน พวกเขาจะกลายเป็นของขวัญสำหรับทุกคน โดยสุ่มแจกให้ชาวบ้านใน ‘พิธีสุขสันต์ยามค่ำคืนในตำหนักลอยน้ำ’

“ปกติเครื่องเช่นไหว่ที่เหลือเหล่านี้นักเป็นของด้อยคุณภาพที่ไม่มีความมุ่งมั่นสักเท่าไร จึงส่งเวรไม่สำเร็จสักที แถมส่วนมากยังทน การบำเพ็ญความเจ็บปวดในภายหลังไม่ไหวจนฆ่าตัวตายไปเอง หรือต่อให้ส่งเวรสำเร็จ คำอธิษฐานที่แลกมาด้วยความเจ็บปวดเพียงแค่นั้นก็ไม่ได้มีค่ามากมายอะไร

จึงไม่เข้าตาพวกตระกูลใหญ่”

ผู้ดูแลคนนั้นเงยหน้ามองโชตะ “ตระกูลที่จ่ายภาษีเป็นอันดับหนึ่งของปีก่อนคือตระกูลคิตาฮาระ เพราะพวกเขาสั่งเวทความเจ็บปวดสำเร็จในพิธีฤดูหนาวของปีที่แล้ว เครื่องเล่นให้วุ่นเป็นเด็กชายคนหนึ่งทีมนเจ็บปวดมาหนึ่งปีครึ่งซึ่งอยู่ในช่วงที่ใช้การได้พอดี ได้ยินว่าเด็กคนนั้นเหมือนจะเป็นน้องชายของคิตาฮาระอาโอโย คำอธิษฐานของพวกเขาก็เลยกลายเป็นจริง

“ส่วนเรื่องที่ว่าตระกูลคิตาฮาระอธิษฐานขออะไรไป ผู้ดูแลอย่างพวกเราก็ไม่รู้ แต่มันทำให้ตระกูลคิตาฮาระผงาดขึ้นมาเป็นตระกูลอันดับหนึ่งของอำเภอหลู่หมิง แสงหน้าตระกูลมิฟูเนะที่เคยเสียภาษีเป็นอันดับหนึ่งได้อย่างรวดเร็วภายในปีเดียว

“ถ้าพวกนายไม่ยอมถอนในกรง พรุ่งนี้ก็คิดหาทางให้นายท่านของตระกูลคิตาฮาระเลือกตัวไปเถอะ”

ขณะที่พวกเขาคุยกันอยู่นั้น ก็มีชายสวมเสื้อคลุมยาวเดินถือกรงคลุมผ้าดำมาโยนลงตรงหน้าพวกโชตะ ก่อนพูดเสียงเย็น “เฮ้ ลัทธิเลี้ยงของพวกนายมีบางตัวรักษาไม่ได้ตายไปแล้ว บางตัวยังรอด ดูเอาเองก็แล้วกัน”

โชตะลนลานเข้าไปเปิดดูที่ละกรง สุดท้ายก็เจอลูกแมวดำที่กำลังหายใจรยรินกลิ้งหลุนๆ ไปอยู่มุมหนึ่งของกรงตามแรงโยน

นอกจากมันจะไม่ได้ได้รับการรักษาแล้ว กลับดูอ่อนแรงกว่าเดิม ได้แต่นอนนิ่งอยู่ในอ้อมแขนโชตะ กันเต็มไปด้วยเลือด ไม่รู้ว่าเป็นเลือดจากการขบถายหรือถูกสัตว์ตัวอื่นในกรงกัด จะร้องก็ร้องไม่ออก

“โชตะ!” โชตะหน้าซีดเผือดด้วยความตกใจตอนเห็นสภาพของเจ้าแมวน้อย น้ำตาไหลทันที “ทำไมเป็นแบบนี้ล่ะ!”

ลัทธิเลี้ยงของเด็กคนอื่นก็ไม่ได้ดีไปกว่าลูกแมวดำของโชตะสักเท่าไร ต่างนอนหายใจรยรินอยู่ในสภาพใกล้ตาย

เสียงร้องให้พลันดังระงมไปทั่วลานด้านหลัง

บรรดาผู้ดูแลที่นอนอยู่ในกรงเห็นแล้วก็รู้สึกทันทันไม่ไหว ผู้ดูแลที่คุยกับพวกโชตะเมื่อครู่ชะโงกหน้าออกมาสั่งพวกเขาด้วยสายตาซับซ้อน “วันนี้ฝนจะตกทางที่ดีพวกนายอย่าพาเจ้าตัวน้อยมานอนในกรงดีกว่า ไม่งั้นแข็งตายแน่

“ถ้าพวกนายสนิทกับเครื่องเช่นไหว้คนไหน ก็ไปขอให้พวกเขาช่วยรับพวกนายไว้จะดีกว่า”

ดวงตาของพวกเด็กๆ เป็นประกายคล้ายมองเห็นทางออก

“จริงสิ ตอนแรกฉันตกลงกับเขาไว้ว่าเราจะไปด้วยกันเป็นคู่ ฉันเป็นผู้ดูแลให้เขาก่อน ส่วนเขาจะเป็นเครื่องเช่นไหว้ที่ทำได้กับฉัน ถ้าเขาถูกกดขี่แล้วฉันได้เลื่อนขึ้นไปเป็นเครื่องเช่นไหว้ก็จะดีกับเขาเหมือนกัน เราสองคนจะได้รับสวัสดิการของเครื่องเช่นไหว้กันทั้งคู่!”

“ฉันก็เหมือนกัน! ฉันจะไปหาเธอตอนนี้เลย!”

เหล่าเด็กน้อยอึดอัดตัวเองวิ่งไปทางลานด้านหน้าเหมือนเจอความหวังสุดท้าย

ดวงตาของผู้ดูแลคนนั้นฉายแววซับซ้อนตอนได้ยินคำพูดเหล่านั้น ได้แต่เหลือบมองผู้ดูแลที่อยู่ด้านหลังด้วยความลังเล

จู่ๆ ผู้ดูแลที่อยู่ด้านหลังก็หัวเราะเหมือนคนเสียสติ “ตอนแรกฉันก็คุยกับเขาไว้แบบนี้

“พอฉันบอกว่าฉันทนไม่ไหว ไม่อยากเจ็บปวดอีกต่อไปแล้ว เขาก็บอกว่าเขาจะเจ็บปวดแทนฉันเอง เขาจะขึ้นมาเป็นเครื่องเช่นไหว้และเปลี่ยนมาเป็นฝ่ายปกป้องฉัน แล้วสุดท้ายเป็นไง”

คนคนนั้นกอดหมาที่หนาวจนตัวแข็งทื่อแน่น ขณะเอ่ยเสียงแหบแห้งสลับกับเสียงหัวเราะขาดๆ หายๆ “หมาของฉันแข็งแรงตายอยู่ข้างนอก เขายังไม่เปิดประตูให้ฉันเลย”

เด็กๆ ที่วิ่งห่างออกไปแล้วไม่ได้ยินคำพูดเหล่านี้ พวกเขากำลังเคาะประตูห้องพักของบรรดาเครื่องเช่นไหว้ด้วยความฮึกเหิม

พอเครื่องเช่นไหว้เหล่านั้นเปิดประตู พวกเขาสวนมากสวมชุดหุ้มตัวหลวมในมือถืออ่างไม้ เห็นได้ชัดว่าเพิ่งไปแช่น้ำพุร้อน ไอร้อนแผ่ซ่านออกจากร่างกาย บนพื้นห้องมีหมอนน้ำแกงร้อนๆ กับกุ่มังกรทอดที่ยังกินไม่หมดดวงอยู่ มองแวบเดียวก็รู้ว่ามีชีวิตที่สะดวกสบาย

สัตว์เลี้ยงของพวกเขาสวมเสื้อตัวเล็กที่อบอุ่นและงดงาม นอนยืดแข้ง-ยืดขาหลับสนิทอยู่บนพรมขนปุยสีขาว

แต่ผู้ดูแลที่ยืนอยู่หน้าประตูกลับอยู่ในสภาพสกปรกมอมแมม เสื้อผ้าขาดวิ่น เต็มไปด้วยกลิ่นเหม็นของอาหารเน่า อีกทั้งฝนที่ตกลงมาทำให้มีน้ำโคลนสีเข้มเหมือนน้ำมันดิบหยดจากปลายผมของพวกเขา สองมือสกปรกตัวน้อยที่กำลังเล่นหาทั้งยังมีเลือดหยดจากตัวตลอดเวลาแน่น

วินาทีที่ประตูเปิดออก ทั้งเครื่องเล่นไม้ที่อยู่หลังประตูหรือผู้ดูแลที่อยู่หน้าประตูต่างชะงักไปหลายวินาที

...เวลาผ่านไปแค่ไม่กี่ชั่วโมง แต่ทุกคนกลับเหมือนอยู่กันคนละโลก

ตัวอย่าง

บทที่

438

พีธีชันไหว้เทพเจ้า แห่งความชั่วร้าย - ไร้อนิเม ๑๐

ไอร้อนภายในห้องดีออกมาปะทะหน้าผู้ดูแลที่ยืนนั่งด้านนอก พวกเขา
กะพริบตาปริบๆ ก่อนเลื่อนสายตามองสัตว์ตัวน้อยที่กำลังเลียขนตัวเองอย่าง
สบายใจอยู่ในห้องด้วยสีหน้าอึ้งๆ

“ให้พวกเรา...” พวกเขาอดขยับเข้าใกล้ห้องอันอบอุ่นไม่ได้ “เข้าไปได้ไหม”
เด็กที่เป็นเครื่องเช่นไรวัยขยับเข้ามาขวางโดยอัตโนมัติ พวกเขาสะบัด
ชายเสื้อคลุม พลองสายตามองร่องเท้าที่ทั้งสกปรกและมีน้ำหยดตลอดเวลา
ของผู้ดูแลด้วยสีหน้าที่แปรเปลี่ยนเป็นกระอักกระอ่วนและรังเกียจ “...มีเรื่อง
อะไรก็พูดข้างนอกนี้แหละ”

เหล่าผู้ดูแลมองเด็ก ๆ ที่เป็นเครื่องเช่นไรวัยอย่างไม่อยากเชื่อสายตา
ลมหายใจของสัตว์ตัวน้อยในอ้อมกอดค่อยๆ แผ่วลงเรื่อยๆ

โซตะยืนตัวสั่นกอดลูกแมวดำที่แทบไม่ขยับแล้วอยู่หน้าประตู เขา
มองบรรดาผู้ดูแลที่ทยอยถูกไล่ ก่อนยกมือสั่นระริกขึ้นเตรียมเคาะประตู
ทำท่าจะเคาะอยู่หลายครั้ง แต่ก็หยุดค้างอยู่กลางอากาศ

...ไปลัวที่ลือกกันว่าทรมานสัตว์จนตายคนนั้นจะรับเขาไว้จริงๆ เหรอ

โซตะกระชับลูกแมวดำในอ้อมแขนแน่น ก่อนกลืนน้ำลายด้วยความ
ประหม่า สุดท้ายก็หันตาเตรียมจะเคาะประตูจริงๆ

แต่บานประตูกระดากกลับเลื่อนเปิดออกก่อน ด้านหลังประตูคือไปหลัว
ที่อยู่ในชุดยูคาตะตัวโคร่ง ปลายผมยังมีน้ำหยด คอเสื้อที่เผยออกเล็กน้อย

ทำให้เห็นจี๋เหรียญที่ห้อยอยู่บนหน้าอกขาวเนียน

ใบหน้าของเขาดูสะอาดสะอ้าน รอบตัวปกคลุมไปด้วยไอน้ำที่ระเหยออกจากร่างกาย ให้ความรู้สึกทางเหนียวบอกไม่ถูก น้ำเสียงยามเอ่ยปากพูดก็เรียบเฉย เหมือนคาดเดาได้อยู่แล้วว่าโชตะจะมาปรากฏตัวอยู่หน้าประตูห้องของตน

“นายยืนอยู่หน้าประตูห้องมาเกือบสิบนาทีแล้ว มีเรื่องอะไร”

ไปหิ้วอุ้มแมวน้อยขนยาวสีขาว ดวงตาสีเงินอมฟ้าไว้ในอ้อมกอด กระดิ่งที่คอของมันถูกถอดออกแล้ว มันกำลังขดตัวอยู่ในอ้อมแขนของชายหนุ่ม พลังเยี่ยงห้วงมองโชตะ ก่อนส่งเสียงร้องเหมียวแล้วยื่นหน้ากับอุ้งเท้าออกมาแตะลูกแมวดำที่หนึ่งไปแล้วในมือเขา

ซึ่งไปหิ้วก็ไม่ได้ห้ามสัตว์เลี้ยงของตน เขาอนุญาตให้มันใกล้ชิดกับโชตะ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร แต่โชตะรู้สึกผ่อนคลายขึ้น เขาหลุดตัวลงคุกเข่า ตรงหน้าไปหิ้วน้ำตาคลอเบ้า “ขอร้องละ ช่วยโชตะด้วย”

ไปหิ้วหลุบตา “ฉันไม่ทำเรื่องไร้ค่าหรอกนะ นายมีอะไรมาแลกเปลี่ยนละ”

โชตะจับชายเสื้อคลุมของไปหิ้วแน่นราวกับมองเห็นความหวัง ขอบตาแดงก่ำ “...ขอแค่ตอนนี้นายยอมช่วยโชตะ” ต่อไปฉันจะเป็นผู้ดูแลที่มีประโยชน์ที่สุด จะไม่ทรยศนายเป็นอันขาด!”

ไปหิ้วเงยบโหนิดหนึ่ง ก่อนเงยหน้า แววตาดำมืด “ตกลง”

สามสิบนาทีต่อมา โชตะที่ถูกพาไปอาบน้ำล้างตัวจนสะอาดก็มานั่งเหม่ออยู่บนเสื่อหาคามิของไปหิ้ว ด้านข้างคือลูกแมวดำที่เนื้อตัวสะอาดสะอ้านแล้วเช่นกัน มันกำลังก้มหน้าก้มตากินอาหาร ทางฟู่ๆ ของมันยกสูงจนเห็น...

ช่างดูเป็นกันเองสุดๆ ไปเลย

ไปหิ้วถอนสายตาดูจากทางของเลี้ยวเฮย¹ มามองแมวน้อยเลี้ยวไป² ที่นอนหมอบทับขาหน้าอย่างสง่างามเผยอยู่ด้านข้างตน

แมวน้อยเลี้ยวไปเอนตัวฟังไปหิ้ว มันเงยหน้าคลอเคลียส่งเสียงร้อง

¹ คำว่า ‘เฮย’ ในภาษาจีนแปลว่าดำ ในที่นี้ใช้เรียกลูกแมวลีดำ

² คำว่า ‘ไป’ ในภาษาจีนแปลว่าขาว ในที่นี้ใช้เรียกลูกแมวลีขาว

เหมียวๆ ก่อนขดตัวนอนอยู่ข้างขาไปหลิวด้วยท่าทางว่าง่าย

...ท่าทางนี้ทำให้ไปหลิวนึกถึงคนแซ่เซี่ยบางคน

หลังเจ้าแมวดำกินอิ่ม สภาพหายใจรวยรินใกล้ตายก็หายไป มันวิ่งวนรอบตัวไปหลิวอย่างบ้าคลั่งราวกับเป็นสุนัข แถมยังเป็นฝ่ายกระโดดเข้าไปในอ้อมแขนของชายหนุ่ม เบียดแมวน้อยสีขาวยให้ขยับออก จากนั้นก็กระโดดขึ้นไปเลียจมูกไปหลิว แล้วบิตกันวิ่งไล่ซายเลื้อยคลมของเขานั่น

เหมือนกึ่งกำบางตัวเอามากๆ

แมวดำหนึ่งตัว แมวขาวหนึ่งตัว กระทั่งหน้าตาและนิสัยก็ยังคล้ายคลึงกันเช่นนี้

ไปหลิวไม่เชื่อว่ามีเรื่องบังเอิญอยู่ในเกมนี้ ถ้าเขาเดาไม่ผิด นี่น่าจะเป็นการเล่นพิเรนทร์ของเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายซึ่งเป็นผู้ออกแบบเกม

เขาก็มมมองแมวสองตัวที่นอนหลับสนิทบนตักของตัวเองทั้งข้างซ้ายข้างขวา แมวขาวนอนขดเป็นก้อนบนฝ่ามือเขาต่างหมอน ส่วนแมวดำนอนหงายท้องกางขาทั้งสี่ ท้องที่กินจนพุงป่องขยับขึ้นลง แถมยังส่งเสียงครางในลำคอเบาๆ

เดิมทีโซตะยังระแวกกระแวงวุ่นที่แมวดำของตนรำเริงเกินเหตุ ตั้งใจจะดึงมันกลับมา แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นก็ต้องชะงัก

เขาเห็นไปหลิวที่มีข่าวลือว่าชอบทรมานสัตว์เล็กจนตายกำลังใช้หลังมือลูบทัวแมวน้อยทั้งสองตัวอย่างสงบ นอกจากจะไม่ผลักไสลูกแมวที่นอนหลับบนตักตนแล้ว ยังเงยหน้าขึ้นพูดกับเขาเสียงเรียบ “ดีกมากแล้ว นอนเถอะ”

โซตะตอบอึมแบบมึนๆ เขาเอนตัวลงนอนบนเสื่อหาตามิที่ไปหลิวหยิบมาให้ ส่วนแมวน้อยสองตัวก็นอนอยู่ข้างหมอนไปหลิวราวกับเทพผู้พิทักษ์ไม่ยอมห่างจากเขาแม้แต่ก้าวเดียว

ไม่นานไปหลิวก็หลับตา เขานอนหลับสนิทภายใต้การคุ้มครองของสอง ‘เทพผู้พิทักษ์’

โซตะคิดว่าคืนนี้ตัวเองคงนอนหลับไม่สนิท แต่ไม่นานก็ต้องเริ่มต่อสู้กับเปลือกตาของตัวเอง ก่อนอำปากหาแล้วผล็อยหลับไป

วันต่อมา

โชตะนอนหลับสนิททั้งคืน กว่าเขาจะตื่น ไปลี้วก็เปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จแล้ว
ไปลี้วสวมเสื้อตัวนอกสีดำ คอเสื้อปักลายเมฆคล้อย ด้านในเป็นเสื้อ
ซับในสีขาวตัวยาว ส่วนของเขาเป็นเสื้อตัวนอกสีเทาเรียบๆ

กระทั่งตอนที่พวกเขาออกมาจากห้อง โชตะก็เห็นผู้ดูแลหลายคนที่ยืน
อดหลับอดนอนตากฝนอยู่กลางลานโล่งแจ้ง มือของพวกเขาถือดัสต์แว่
ตัวน้อยที่คอตกห้อย เส้นขนพันกัน ร่างแข็งทื่อไปนานแล้ว แต่พวกเขาก็ยัง
จ้องห้องพักที่อยู่ตรงหน้าไม่ว่างตา

เหล่าเครื่องเช่นไหว้ที่ทยอยเดินออกมาจากห้องชะงักไปเล็กน้อยเมื่อ
สังเกตเห็นผู้ดูแลที่ยืนมองมา ก่อนจะเบือนหน้าหนีเหมือนหลบสายตา แล้ว
ก้าวเร็วๆ ไปรวมตัว จากนั้นก็กระซิบกระซาบคุยกัน

“พวกเขาเลือกเป็นผู้ดูแลเองนี้ ในเมื่อเป็นผู้ดูแลก็ควรทำหน้าที่ของ
ตัวเองสิ”

“ทำไมฉันต้องมาแบ่งห้องให้พวกเขาอยู่ด้วย ห้องที่ฉันอยู่ก็พออยู่แค่
คนเดียว ไม่ใช่ห้องใหญ่ที่สุดสักหน่อย อีกอย่าง ใช่ว่าพวกเขาจะไม่มีที่อยู่ของ
ตัวเองนี่”

“นั่นสิๆ แถมไม่รู้ด้วยว่าหมาแมวของพวกเขาป่วยเป็นอะไร ถ้าเอามา
ติดแมวของฉันจะทำยังไงละ ดูท่าทางเหมือนป่วยด้วย...”

“ฉันเองก็ต้องทนเจ็บปวดเพื่อที่อยู่ของตัวเองเหมือนกันนะ แล้วทำไม
ต้องให้ผู้ดูแลอย่างพวกเขาเข้ามาอยู่ด้วย”

“...โรคจิตชะมัด ทำไมไม่กลับไปอยู่ของตัวเอง มายืนที่หน้าห้องฉันอยู่ได้
ทั้งคืน”

โชตะถึงกับชะงักเมื่อได้ยินเสียงบ่นเหล่านั้น

เขารู้ว่ามีแนวคิดอะไรบางอย่างที่ทั้งชัดเจนและน่ากลัวมาทำให้ตัวตนของ
ทุกคนเปลี่ยนแปลงไป พลอยทำให้เขาอดคิดถึงทฤษฎีห้วงโซ่อาหารที่ไปลี้วพูด
ให้ฟังเมื่อวานตอนอยู่บนเรือไม่ได้

•คนที่ตกอยู่ในห้วงโซ่แห่งความปรารถนาจะขาดความเห็นอกเห็นใจ

•ในสายตาของพวกเขาไม่มีเพียงเหยื่อที่อยู่ในระดับต่ำกว่าและนกล่าที่

อยู่ในระดับสูงกว่า

โซตะหันไปมองไปลัวที่ยืนข้างตนทันที อีกฝ่ายยังคงมีสีหน้าเรียบเฉยราวกับคาดเดาได้ตั้งแต่แรกแล้วว่าเรื่องจะมาถึงขั้นนี้

หลังกินข้าวเช้า เครื่องเช่นไหว้กับผู้ดูแลทั้งหมดก็ถูกพาไปที่หน้าเรือนแพวันนี้อากาศดี แสงแดดจ้า ผู้ดูแลทางร่มสีดำให้เด็กที่เป็นเครื่องเช่นไหว้ แต่ผู้ดูแลส่วนใหญ่กลับทำหน้าที่ไร้อารมณ์

คนที่มานำทางพวกเขาวันนี้ยังคงเป็นมิฟูเนะ แต่ดูจากสีหน้าของเขาน่าจะหงุดหงิดมากที่ต้องรับหน้าที่นี้

“วันนี้ฉันจะพาพวกเธอไปบ้านคิตาฮาระ ตระกูลที่จ่ายภาษีเป็นอันดับหนึ่งของอำเภอสุ่มมิง ต้องพาพวกเธอไปให้พวกเขาคัดเลือกก่อนเป็นอันดับแรก

“หลังเที่ยงต้องไปบ้านมิฟูเนะต่อ ซึ่งคือบ้านของตนเอง เป็นตระกูลที่จ่ายภาษีอันดับหนึ่งเมื่อสองปีก่อน

“...วันนี้พวกเธอต้องไปพบแปดตระกูลใหญ่ ถ้าโชคดีถูกตระกูลไหนเลือก ก็จะได้ใช้นามสกุลของพวกเขาก็กลายเป็นหนึ่งในสมาชิกของพวกเขา พวกเธออาจได้ย้ายออกจากเรือนแพและมีความเป็นอยู่ดีขึ้นกว่าเดิม”

มิฟูเนะทำหน้าที่เคร่งขรึม ก่อนยกมูมปากยิ้ม แต่ภายในกลับไม่ได้ยิ้มด้วย “ตอนนี้ก็ไปบ้านคิตาฮาระกันเถอะ”

ทันทีที่มิฟูเนะพูดประโยคนั้นจบ ไปหิ้วก็ได้ยินเสียงแฉ่งเตือนจากระบบดังขึ้นที่ข้างหูอย่างชัดเจน

[แจ้งเตือนจากระบบ : ผู้เล่นไปหิ้วพลลือกภารกิจเนื้อเรื่องย่อย--รับบุญแฉศลเจ้าจากตระกูลคิตาฮาระ]

ร่างของเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายองค์ก่อนถูกขังอยู่หลังศาลเจ้าบนเขา เขาถูกตรึงให้กลับไหลอยู่ที่นั่น และคอยรับฟังความเจ็บปวดของผู้คนวันแล้ววันเล่า มีเพียงดวงวิญญาณที่เจ็บปวดที่สุดถึงจะสามารถทำให้เขาลืมตามองเครื่องเช่นไหว้ที่เจ็บปวดจนเสียชีวิต]

[ผู้เล่นไปหิ้วโปรดขโมยบุญแฉศลเจ้าที่กักขังร่างเทพเจ้าแห่งความชั่วร้าย และทำให้เทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายองค์ก่อนลืมตขึ้นเพื่อคุณ]

ไปหิ้วหลุบตา

โชตะถือร่มสีดำคอยบังแดดให้ไปลิ่วพลางเหลือบตามองผิวที่ขาวจนแทบไปรังแสงเมื่ออยู่ภายใต้แสงอาทิตย์ของอีกฝ่ายอย่างใจลอยไปชั่วขณะ-- นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้สังเกตหน้าตาของไปลิ่วภายใต้แสงสว่างจำแบบนี้

“จากที่นายเล่าให้ฉันฟังเมื่อวาน ประกอบกับปฏิกิริยาที่มีฟูเนะแสดงออกมาวันนี้ เห็นได้ชัดว่าตระกูลคิตาฮาระไม่ถูกกับตระกูลมิฟูเนะ” ไปลิ่วหันมองโชตะ แล้วตัดสินใจให้เบลลงจนแทบกลายเป็นเสียงกระซิบ “ถูกไหม”

โชตะชะงัก ก่อนตอบตะกุกตะกัก “น่า...น่าจะนะ”

“ถ้าวันนี้ฉันอยากให้บ้านคิตาฮาระเลือกฉัน” ไปลิ่วครุ่นคิด “ฉันควรทำยังไงดี”

ผ่านไปครู่หนึ่ง โชตะถึงเกาศีรษะ แล้วกระซิบบอกไปลิ่วเบาๆ “นายไม่ต้องกังวลว่าคนตระกูลคิตาฮาระจะไม่เลือกนายหรอก”

“เพราะตระกูลใหญ่มักจะเลือกเครื่องเซ่นไหว้ที่โดดเด่น นายเป็นเด็กที่ดูดีที่สุดในการบรรดาเครื่องเซ่นไหว้วันนี้ บ้านคิตาฮาระต้องเลือกนายแน่”

บทที่

439

พีธีชันไฉ่วัเทพเจ้า แห่งความชั่วร้าย - ไร้อนาไพ ๑๑

บ้านของตระกูลคิตาฮาระตั้งอยู่บนเขา จึงต้องเสียเวลาเดินเรียงแถวขึ้นเขาไปตามเส้นทางเล็กๆ พุดอีกอย่างก็คือ ต้องเดินขึ้นบันไดไปเรื่อยๆ ถึงจะมองเห็นสิ่งก่อสร้างโอ่อ่าที่ซ่อนอยู่ในป่าทึบ

ชายคาขนาดใหญ่ปรากฏให้เห็นเลื่อนรางท่ามกลางป่าทึบ หากเงยหน้ามองจะเห็นสิ่งปลูกสร้างชายคาไม้โค้งงอนขึ้น ตั้งตระหง่านอยู่หลังบ้านคิตาฮาระดูสง่างามและเป็นระเบียบ พร้อมกับเสาโทริอิสีแดงที่เรียงขึ้นไปเป็นชั้นๆ

“ตรงหน้าคือบ้านของตระกูลคิตาฮาระ” มิฟูเนะเงยหน้ามองชายคาไม้โค้งงอนที่อยู่หลังซุ้มประตู ก่อนรวบเก็บชายเสื้อ แล้วค้อมตัวทำความเคารพ “ที่อยู่สูงขึ้นไปทางด้านหลังคือศาลเจ้าลู่มิง เป็นสถานที่พำนักของเทพเจ้าแห่งความชั่วร้าย”

บรรดาเครื่องเซ่นไหว้และผู้ดูแลต่างค้อมตัวทำความเคารพตามมิฟูเนะ เมื่อเดินต่อไปอีกหน่อยก็จะเห็นทางเดินหินคดเคี้ยวที่นำไปยังประตูใหญ่ของบ้านคิตาฮาระ ข้างประตูเป็นโคมไฟหินสองดวงตั้งชนาบ ไปหลิวเหลือบมองและเห็นว่าโคมไฟหินนี้ยังดูใหม่มาก น่าจะอายุไม่เกินหนึ่งปี แกะสลักเป็นรูปสุนัขชิบะแลบลั่นด้วยท่าทางซื่อสัตย์ไร้เล่ห์เหลี่ยม

มิฟูเนะเคาะประตูบ้านคิตาฮาระ

ประตูค่อยๆ เปิดออก คนรับใช้ชราผมขาวโพลนท่าทางสุขุมคนหนึ่งชะโงกหน้าออกมาสบตากับมิฟูเนะที่เคาะประตู ก่อนเลื่อนสายตามองเหล่า

เครื่องเช่นไหว่ที่ด้านหลัง จากนั้นก็ก้มหน้า ถอนสายตากลับ แล้วตั้งประตูให้อ้ากว้าง “ท่านมิฟูเนะ ท่านผู้นำตระกูลรออยู่นานแล้ว เชิญครับ”

มิฟูเนะตอบอึมเสียงขึ้นจมูก ก่อนเดินเข้าไปโดยไม่ขายตามองอีกฝ่ายเลย แม้แต่น้อย

ไปพลั่วเดินตามมิฟูเนะเข้าไป ภาพที่เห็นคือสวนแบบญี่ปุ่นทั้งดงามหรรษา สองปากฝั่งเป็นภูเขาหินตั้งซ้อนกัน

บนภูเขาหินมีธารน้ำใสสะอาดไหลลงมา ดูมีชีวิตชีวาและน่าสนใจ น้ำเหล่านี้น่าจะมาจากบนเขา แต่ในฤดูกาลนี้ แม่น้ำบนเขาควรจะจับตัวแข็งเพราะความหนาวเย็น ไม่น่าไหลลงมาได้ ทว่าบ้านคิตาฮาระกลับใช้เตาหินเพิ่มความอบอุ่นให้ธารน้ำ จึงยังคงมีน้ำไหลกับไอร้อนพวยพุ่งขึ้นจากต้นไม้และภูเขาหินเทียมเหล่านี้ แม้จะอยู่ท่ามกลางสภาพอากาศที่หนาวเย็น

ไปพลั่วกวาดตามองเตาหินที่ถูกนำมาจัดวางในสวนอย่างกลมกลืนเพื่อรักษาความงามของสวนนี้และเพิ่มความอบอุ่นให้ธารน้ำ พลางคาดคะเนในใจว่าน่าจะมีเกือบร้อยเตา

โชตะเห็นภาพตรงหน้าก็อดโหม้ตัวมากระซิบคุยกับไปพลั่วไม่ได้ “เมื่อวานลัทธิกับผู้ดูแลมากมายเกือบแข็งตายท่ามกลางสายฝน ถ้าแบ่งเตาหินพวกนี้ไปสักหนึ่งในสามส่วน พวกเขาคงไม่...”

คนรับใช้ชราที่อยู่ด้านข้างหันมาเมื่อได้ยินคำพูดนี้ เขาหลุบตาลงมองโชตะแล้วพูด

“ในฐานะเครื่องเช่นไหว่และผู้ดูแลที่เพิ่งมาที่นี่ พวกเธอควรคิดหาทางให้ตัวเองได้เป็นคนที่นายท่านของตระกูลคิตาฮาระเลือกเพื่อความก้าวหน้าจะได้มีความสุขในสวนอันงดงามที่สร้างจากเตาหินเหล่านี้ ไม่ใช่ไปเห็นใจพวกลัทธิชั้นต่ำที่ยินยอมให้ตัวเองตกต่ำอยู่ในกรงลัทธิ ไม่มีแม้แต่ความสามารถที่จะได้มาเห็นเตาหินเหล่านี้

“เตาหินเหล่านี้มีไว้เพื่อบรรดาเครื่องเช่นไหว่ที่สามารถอดทนสังเวทความเจ็บปวดแต่เทพเจ้าแห่งความชั่วร้าย นำพาคุณคามาสู่อำภอหลู่หมิง ไม่ได้มีไว้เพื่อมอบความอบอุ่นให้ผู้ดูแลพวกนั้น

“ในอำภอหลู่หมิงแห่งนี้ ผู้ดูแลที่ไม่สามารถแบกรับความเจ็บปวดได้มากพอ

จะต้องไปอยู่ในกรง ในเมื่อเป็นแคสตร์ที่ไม่มีคุณค่าอะไร ก็ไม่ควรใช้ชีวิตอย่างสิ้นเปลืองทรัพยากร”

สายตาของคนรับใช้ชราทำเอาโชตะหตศึระด้วยความตกใจ เขาก็มหันหลังตอบรับเสียงสั่น ไม่กล้าพูดอะไรต่อ

คนรับใช้ถอนสายตากลับอย่างเย็นชา ก่อนค้อมตัวก้าวเร็ว ๆ ไปด้านหน้าสุด แล้วเดินนำเหล่าเครื่องเช่นไหว้ผ่านทางเดินไม่เข้าไปด้านใน

หากหันมองก็จะเห็นทิวทัศน์ภายในสวน กลีบดอกไม้ที่ไหลตามน้ำมารวมกันในทะเลสาบกลางสวนดงดงาม ประกอบกับเสียงน้ำไหล เสียงนกร้อง เสียงกระบอกไม้ไผ่กระทบบ่อหิน พร้อมกลิ่นดอกไม้โชยมาจาง ๆ นอกจากทำให้คนมองเพลิดเพลินแล้ว ยังทำให้รู้สึกสดชื่น

ทุกคนล้วนเฝ้ามองความงดงามและความประณีตของสวนนี้ไม่ขาด สามารถมองเห็นความปรารถนาที่เครื่องเช่นไหว้กับผู้ดูแลมีต่อสถานที่แห่งนี้ได้อย่างชัดเจนจากแววตา

โชตะที่เดินรั้งท้ายเอาแต่ก้มหน้าพลงก่ารมในมือแน่นด้วยความรู้สึกรู้สึกอึดอัดคับข้องใจอย่างไม่อาจอธิบาย เขาหลบเงาหน้าขึ้นมองไปลี้วที่เดินหน้านิ่ง แววดาว่างเปล่าอยู่ด้านข้าง

ไปลี้วอยากถูกตระกูลคิตาฮาระเลือก...เขาก็เหมือนกับเครื่องเช่นไหว้ เหล่านั้นใช้ไหม

เขา...เห็นด้วยกับคำพูดของคนรับใช้ชราผู้นั้นหรือเปล่า

“มีอะไรอยากถามก็ถามมาตรง ๆ” ไปลี้วพูดเสียงเรียบทั้งที่ตายังมองตรงไปข้างหน้า “นายมองฉันมาสิมากกว่านี้แล้ว”

“ขอโทษ!” โชตะรีบก้มหน้า ก่อนค่อย ๆ เงยหน้าขึ้นอีกครั้งแล้วกระซิบถาม “ไปลี้ว นายเองก็คิดว่าคนรับใช้คนนั้นพูดถูกต้องใช้ไหม

“เรื่องที่ตั้งเตาหินพวกนั้นไว้ให้เครื่องเช่นไหว้ดูเล่น สำคัญกว่าการให้ความอบอุ่นแก่ผู้ดูแล”

ไปลี้วตอบ “คำพูดของแต่ละคนจะถูกหรือผิดก็ขึ้นอยู่กับจุดยืนของแต่ละฝ่าย

“จากมุมมองของคนที่เป็นเครื่องเช่นไหว้ในตอนนี จากมุมมองของ

คนรับใช้ตระกูลคิตาฮาระ จากมุมมองของผู้ที่ได้รับผลประโยชน์ คนที่อยู่ด้านบนของห่วงโซ่อาหาร คนที่ซูดริตคนอื่น พวกเขาก็ต้องคิดว่าตัวเองถูกอยู่แล้ว

“พวกเขาไม่ได้อะไรจากการนำเอาหินไปให้ความอบอุ่นแก่ผู้ดูแล แต่ถ้าวางมันไว้ที่นั่นเพื่อดูเล่น พวกเขาก็ยังได้เห็นมันทุกวัน ยังได้ประโยชน์จากมัน”

โซตะรวบรวมความกล้า “แล้วถ้าเป็นมุมมองของนายล่ะ นายคิดว่าพวกเขาคือฝ่ายถูกหรือเปล่า”

ไปหิ้วหัวนมมามองโซตะนิ่งๆ ครู่หนึ่ง สายตานั้นทำเอาโซตะแทบหยุดหายใจ เขากำลังแน่นจนฝ่ามือซีดขาว

“ไม่” เขาตอบเสียงเรียบ “ฉันไม่คิดว่าพวกเขาคือฝ่ายถูก”

โซตะถอนหายใจยาว ดวงตาเบิกโต “แต่ตอนนี้นายก็เป็นเครื่องเช่นไรวัว เป็นคนที่จะได้รับผลประโยชน์เหมือนกัน ทำไมถึงไม่คิดว่าพวกเขาคือฝ่ายถูกล่ะ”

นัยน์ตาสีดำสนิทของไปหิ้ววูบไหวเล็กน้อย ปอยผมตรงหน้าผากถูกลมพัดจนหลุดลွ่ยลงมาบังดวงตาของเขา “เพราะบนสุดของห่วงโซ่อาหารที่คนเหล่านี้สร้างขึ้น มีเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายองค์ก่อนที่เดิมทีควรเป็นฝ่ายซูดริตทุกคนอยู่

“แต่เขาเลือกที่จะไม่ซูดริตคนเหล่านี้ ดังนั้นตอนนี้เขาถึงได้กลายเป็นฝ่ายที่ถูกทุกคนทรามานและซูดริตแทน

“และเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายองค์ก่อนที่ว่านั่น เป็นคนรักของตัวเอง”

โซตะตะลึงงัน

ไปหิ้วถอนสายตากลับไปยังคนรับใช้ซราที่เดินนำอยู่ข้างหน้าเหล่าเครื่องเช่นไรวัว ก่อนพูดตบด้วยน้ำเสียงไร้อารมณ์

“ฉันมาที่นี่เพื่อจัดการพวกคนที่ซูดริตหาผลประโยชน์จากเขา เอาห่วงโซ่อาหารที่ว่านั่นออกจากตัวเขา

“จากนั้นก็จะบอกเขาว่า” ไปหิ้วเว้นจังหวะ “ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในภายหลัง สิ่งที่เขาเลือกในตอนแรกเป็นเรื่องที่ถูกต้อง”

ไม่รู้ทำไมดวงตาของโซตะถึงได้ร้อนผ่าวขึ้นมา เขายังอยากพูดอีก มีเรื่องที่ยากถามอยู่เต็มห้อง แต่สุดท้ายก็ทำได้เพียงตอบรับหนักๆ เสียงหนึ่ง ก่อนใช้น้ำเสียงกลั่นสะอื้นพูดต่ออย่างเห็นด้วยกับอีกฝ่าย “ทั้งท่านเทพเจ้าแห่งความ

ชั่วร้ายและนายล้นทำถูกแล้ว”

“เครื่องเช่นไหว่ทางนั้นนะ” มิฟูเนะที่เดินหน้าหันกลับมาเร่งพวกเขาด้วยความหงุดหงิด “คุณอะไรกันอยู่ รีบตามมา! ต้องเข้าห้องรับแขกเพื่อไปคัดเลือกเครื่องเช่นไหว่แล้ว!”

“ครับ!” โชตะรีบดึงให้ไปหิ้วออกวิ่งด้วยท่าทางลนลาน “พวกเรามาแล้ว!”

ห้องรับแขกของบ้านคิตาฮาระใหญ่มาก ภาพแรกที่ปรากฏสู่สายตาคือความโล่งกว้าง และเพราะขนาดใหญ่เกินไปจึงทำให้มันดูเหมือนห้องโถงหลักของโรงฝึกหรือสำนักศึกษาอะไรสักอย่าง บนพื้นปูด้วยผ้าไหมเนื้อนุ่ม มีคนรับใช้หลายคนคุกเข่าอยู่หลังโต๊ะตัวเตี้ย ผู้ที่นั่งอยู่ตรงกลางคือชายคนหนึ่งที่ทำผมทรงชนมาเกะ¹ แบบดั้งเดิม โดยโกนผมตรงกลางกระหม่อมออกจนโล้น แล้วรวบผมที่เหลือเป็นมวยไว้ด้านหลัง

คนคนนั้นขมวดคิ้วแน่น สีหน้าท่าทางหม่นหมองเคร่งเครียด แม้ร่างกายจะดูกำยำล่ำสันเหมือนชายวัยกลางคนอายุประมาณสี่สิบห้าสิบปี แต่ริ้วรอยบริเวณหางตา หน้าผาก และปลายคาง กลับทำให้ดูแก่ชราเหมือนคนอายุหกสิบกว่า

เขาก้มหน้าเปิดดูสมุดรวมภาพของบรรดาเครื่องเช่นไหว่แบบผ่าน ๆ ก่อนเงยหน้าแล้วกวาดตามองเครื่องเช่นไหว่ที่นั่นคุกเข่าอยู่ด้วยสายตาอึมครึม ก่อนหยุดมองไปหิ้วที่เดินเข้ามาเป็นคนสุดท้าย

“มีเด็กชื่อไปลิ่วไหม” เขาเอ่ยถามเสียงเข้ม “เงยหน้าขึ้นมาให้ฉันดูหน่อย” ไปหิ้วล่อค่อย ๆ เงยหน้าขึ้นสบตาอีกฝ่ายอย่างไม่สะทกสะท้าน

ผู้นำตระกูลคิตาฮาระพยักหน้าด้วยความพึงพอใจ “หน้าตาได้มาตรฐาน มีความมุ่งมั่น พอจะอบรมสั่งสอนระยะยาวได้

“ฉันเอาเด็กคนนี้ และผู้ดูแลของเขาด้วย”

สุดท้ายคิตาฮาระก็เลือกไปหิ้วไปกับเครื่องเช่นไหว่อีกคน รวมถึงผู้ดูแลของพวกเขา ไม่นานพวกเขาก็ได้ป้ายชื่อป้ายใหม่ที่เขียนว่า ‘คิตาฮาระ ไปลิ่ว’

¹ เป็นทรงผมของนักรบชามุไรในช่วงยุคนาระ ต่อมาชนมาเกะก็กลายเป็นทรงผมของชายชาวญี่ปุ่นทั่วไป และได้รับความนิยมอย่างมากในช่วงยุคเอโดะ จนกระทั่งสิ้นยุคเอโดะ ทรงผมชนมาเกะก็ไม่ได้รับความนิยมอีก แต่นักกีฬาซูโม่ยังคงไว้ผมทรงนี้อยู่จนถึงยุคปัจจุบัน

กับ ‘คิตาฮาระ โชตะ’

ผู้นำตระกูลเหลือบมองพวกเขาแวบหนึ่ง “ในเมื่อเป็นเครื่องเซ่นไหว้ของตระกูลคิตาฮาระแล้ว นับจากนี้ก็อยู่ที่บ้านคิตาฮาระแล้วกัน

“ฉันจะให้คนไปเอาสัตว์เลี้ยงและสัมภาระของพวกเธอมาจากเรือนแพ ให้คนพาพวกเธอไปทำความสะอาดคั่นเคยรอบๆ บ้านก่อน จะได้รู้ว่าที่ไหนไปได้ ที่ไหนไปไม่ได้ รวมถึงเรื่องที่ว่าต้องทำอะไรเพื่อตระกูลคิตาฮาระหลังจากได้มีความสุขกับทุกอย่างที่ตระกูลของเรามอบให้”

ผู้นำตระกูลคิตาฮาระพูดพลางพยักพาดกับคนรับใช้ชราที่พาพวกเขาเข้ามา “พาพวกเขาไปทำความสะอาดคั่นเคยรอบๆ ก่อนเถอะ”

คนรับใช้ชราพยักหน้ารับคำสั่งด้วยท่าทางเคารพบนอบ ก่อนหันไปพูดกับพวกไปหลัว “เชิญพวกท่านตามผมมา

“ก่อนอื่นต้องขอแสดงความยินดีกับทุกท่าน หลังจากนั้นพวกท่านจะมีความสุขอยู่ในคฤหาสน์ของตระกูลที่จำภาษีเป็นอันดับหนึ่งแห่งอำเภอลู่หมิง”

คนรับใช้ชวยเท้าเดินอย่างรวดเร็ว ผ่านทางเดินไม้ไผ่ร่มใบเมเปิลด้วยความเร็วประหนึ่งภูวณน้ำ แรงสั่นสะเทือนจากฝีเท้าของคนรับใช้ทำให้ใบเมเปิลที่ร่วงลงริมน้ำข้างศาลาลอยออกไปด้านนอกภายในเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมง

พอไอน้ำที่ทั้งอบอุ่นและอบอ้าวซึ่งอบอวลอยู่ในอากาศลอยมาติดผิวเนื้อท่ามกลางอากาศหนาวแบบนี้ กลับทำให้คนรู้สึกไม่ได้

ช่างเป็นสถานที่ที่ทั้งงดงามและสว่างไสว แต่ก็มีดมนและน่าสะพรึงกลัวจริงๆ

“เหล่าเครื่องเซ่นไหว้มีสถานะสูงสุดในบ้านคิตาฮาระ ที่บ้านคิตาฮาระพัฒนามาได้อย่างทุกวันนี้ก็เพราะการเสียสละอันยิ่งใหญ่ของเหล่าเครื่องเซ่นไหว้ที่ทำเพื่อพวกเราจนแล้วร่นเล่า หากไม่มีความเจ็บปวดของพวกเรา บ้านคิตาฮาระก็คงไม่มีอาณาบริเวณอันงดงามอย่างเช่นทุกวันนี้

“ดังนั้นสิ่งที่ทุกคนต้องทำเป็นอย่างแรกหลังเข้ามาในตระกูลคิตาฮาระก็คือ การทำความสะอาดบรรดาเครื่องเซ่นไหว้ผู้แบกรับความเจ็บปวดอันไร้ที่เปรียบเพื่อพัฒนาให้ตระกูลคิตาฮาระแข็งแกร่งเกรียงไกร”

คนรับใช้ชราเดินมาหยุดหน้าห้องที่สร้างขึ้นอย่างพิถีพิถัน ก่อนประสานมือ

โค้งคำนับ แล้วยื่นมือออกไปเปิดประตู

โชตะแทบลืมหายใจตอนที่เห็นภาพภายในห้อง

ภายในมีชั้นไม้ขนาดใหญ่ที่ขอบด้านข้างทั้งสองด้านยกสูง คล้ายลักษณะของศาลเจ้า มีแท่นบูชาหลายสิบแท่นวางตั้งแต่ชั้นบนจรดชั้นล่าง แต่ละแท่นมีภาพขาวดำวางอยู่ด้านบน ซึ่งคนในภาพมีตั้งแต่เด็กอายุไม่กี่ขวบไปจนถึงสิบกว่าปี

คนรับใช้ชราถอยไปยืนกุมมืออยู่ด้านข้างพลางหลบตา “นี่เป็นเครื่องเซ่นไหว้ที่บ้านคิตาฮาระซื้อมาในช่วงสามปีนี้ แต่ไม่อาจยื่นหยัดได้จนถึงท้ายที่สุด หลังจากเหล่าเครื่องเซ่นไหว้ฆ่าตัวตายเพราะความเจ็บปวด พวกเขาก็จะถูกนำมาไว้ที่นี่เพื่อให้ทุกคนเคารพบูชา

“หากพวกท่านฆ่าตัวตายเพราะไม่อาจทนอยู่ต่อไป ก็จะถูกนำมาตั้งไว้ให้กราบไหว้ที่นี่เช่นกัน

“เชิญท่านทั้งสี่เข้ามาทำความเคารพพวกเขา”

กลายเป็นตำนานเทพในเกมสยองขวัญ 12
我在无限游戏里封神

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Lilac.Novel Lilac_Novel

Published originally under the title of 《我在无限游戏里封神》(Wo Zai Wu Xian You Xi Li Feng Shen)

Author © 壶鱼辣椒 (Hu Yu La Jiao)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2024 Amarin Corporations Public Company Limited
Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดจะนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดตามกฎหมาย พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6742-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ทวี บุญพิทักษ์เกตุ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการบริหาร วิกิตา ผ่องบัวขาว
บรรณาธิการ สุจิตรา เตชะสิมพันธ์ • บรรณาธิการต้นฉบับ พรพิศุทธ ดวงสว่าง • ซัพพอร์ตเตอร์ พชร เรืองฉาย
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก สิริพงษ์ กิจวัตร • ออกแบบรูปเล่ม ศิริพร เสนายอด
คอมพิวเตอร์ มนต์นันทน์ • พิสูจน์อักษร ณัฐภรณ์ รัตนสถิตกุล • รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ
ฝ่ายการตลาด พรรณี รุ่งสูง, สิริราช จิวโสม, บุรฉกร มณีกุลพันธ์

ในคืนเจียน <<พิธีเช่นไหว้เทพเจ้าแห่งความชั่วร้าย - เรือนแพ>> ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวทั้งหมด
ผู้ศรัทธาจะท่องถวาย 'ความเจ็บปวด' แต่เทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายเพื่อสิ่งที่ตนปรารถนา
มีเพียงความเจ็บปวดที่เข้มข้นที่สุด ถ้ามีดที่สุดจึงจะสามารถปลุกเทพเจ้าจากการหลับใหล
เมื่อการแข่งขันเดี่ยวเริ่มขึ้น ศึกรัดสินชะตากรรมหว่างไปหลัวกับเฮยเถาก็มาถึง
ภายใต้การแข่งขันที่ไร้ป้ายทอมวันตาย หากพลาดแม้แต่ก้าวเดียวย่อมหมายถึงชีวิต
ใคร...จะเป็นผู้คว้าชัยในการแข่งขันครั้งนี้!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-6707-2

9 786161 867072

18+ Paranormal, Suicide, Animal Cruelty, Animal Dead, etc.